

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení konaném dne 7. února 2019 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Roberta Pacovského a přísedících PhDr. Aleny Křížové a Ing. Oldřicha Janouše,

takto:

obžalovaný

Ing. V [redacted] B [redacted], narozený [redacted] v M [redacted], trvale bytem H [redacted]
[redacted], okres Praha-západ, vedoucí Stavebního úřadu Městského úřadu Hostivice,

je vinen, že

dne 27. 11. 2015 jako vedoucí Stavebního úřadu Městského úřadu Hostivice, se sídlem Hostivice, Husovo náměstí 13, okres Praha - západ, vydal rozhodnutí Stavebního úřadu Městského úřadu Hostivice (dále jen „*stavební úřad*“), sp. zn. S-SÚ-0236/03 Ga, č. j. SÚ - 01408/15-Bu, jímž rozhodl o prodloužení termínu provádění terénních úprav skládky Chýně - Chrášťany na dobu do 31. 1. 2021 ve prospěch samostatně podnikající fyzické osoby J [redacted] F [redacted], podnikajícím pod obchodním jménem [redacted], se sídlem P [redacted] (dále jen „J [redacted] F [redacted]“), přestože věděl, že předchozí rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 31. 1. 2013, sp. zn. S-SÚ 0236/03 Ga, č. j. SÚ – 15053/4/10-Bu, které rovněž osobně vydal a které fakticky nově vydaným rozhodnutím ze dne 27. 11. 2015 prodlužoval o dalších 6 let, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2015, sp. zn. 47A 26/2013-289, čímž vědomě porušil své povinnosti uvedené v ustanovení § 16 odst. 1 zák. č. 312/2002 Sb., o úřednících územně samosprávných celků, ve znění pozdějších předpisů, když ve správním řízení nehájl veřejný zájem a zájem vlastníků pozemků, ale rozhodnutí vydal cíleně se záměrem opatřit neoprávněný prospěch podnikateli J [redacted] F [redacted], který v rámci svého podnikání, spočívajícího v údajné rekultivaci pozemků, ve skutečnosti však v neoprávněném provozování skládky, inkasoval od svých obchodních partnerů finanční prostředky za možnost složení odpadového materiálu v území běžně

Shodu s prvopisem potvrzuje Denisa Trafinová

nazývaném „Skládka Chýně - Chrášťany“ okres Praha - západ, a to jednak na pozemcích v katastrálním území Chrášťany u Prahy - pozemku parc. číslo [redacted] vlastníka Metropolitní kapitula u Svatého Víta v Praze, IČ 144 51 115, se sídlem Hrad III. nádvoří 48/2, Praha 1 - Hradčany, pozemcích parc. číslo [redacted] a [redacted] v podílovém spoluvlastnictví J. [redacted] S. [redacted], nar. [redacted], Ing. K. [redacted] S. [redacted], nar. [redacted], Ing. O. [redacted] S. [redacted], nar. [redacted], V. [redacted] S. [redacted], nar. [redacted], Ing. D. [redacted] S. [redacted], nar. [redacted], a J. [redacted] V. [redacted], nar. [redacted] pozemku parc. č. [redacted] vlastníka Obec Chrášťany, IČ 00241288, se sídlem Plzeňská 28, Chrášťany, pozemku parc. č. [redacted] vlastníka M. [redacted] H. [redacted], nar. [redacted], pozemku parc. č. [redacted] vlastníka D. [redacted] K. [redacted], nar. [redacted], pozemku parc. č. [redacted] v podílovém spoluvlastnictví E. [redacted] N. [redacted], nar. [redacted], R. [redacted] S. [redacted], nar. [redacted] a V. [redacted] S. [redacted], nar. [redacted], pozemcích parc. č. [redacted] a [redacted] v podílovém spoluvlastnictví I. [redacted] K. [redacted], nar. [redacted] a Ing. E. [redacted] V. [redacted], nar. [redacted], pozemcích parc. č. [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted] vlastníka obchodní korporace AŠENBRENERS s.r.o., IČ 25112503, se sídlem Víta Nejedlého 445/17, Praha 3, pozemcích parc. č. [redacted] a [redacted] v podílovém spoluvlastnictví F. [redacted] L. [redacted], A. [redacted] L. [redacted], J. [redacted] M. [redacted], a A. [redacted] M. [redacted], pozemku parc. č. [redacted] vlastníka českého státu, zastoupeného Státním pozemkovým úřadem, IČ 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3- Žižkov, pozemku parc. č. [redacted] vlastníka V. [redacted] F. [redacted], a jednak na pozemcích v katastrálním území Chýně - pozemku parc. č. [redacted] vlastníka obchodní korporace Development Chýně, s.r.o., IČ 04064526 se sídlem Ječná 550/1, Praha 2 – Nové Město, pozemku parc. č. [redacted] vlastníka obec Chýně, IČ 00241296, se sídlem Hlavní 200, Chýně, když obžalovaný jednal současně s vědomím, že vlastníkům pozemků, na kterých je skládka bez jejich souhlasu provozována, bude dalším ukládáním materiálu na těchto pozemcích způsobena škoda, přičemž následně bylo rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje pod sp. zn. SZ 065992/2016/KUSK REG/Vo č. j. 091682/2016/KUSK ze dne 22. 6. 2016, které nabylo právní moci dne 1. 7. 2016, předmětné rozhodnutí obžalovaného o prodloužení doby terénních úprav ze dne 27. 11. 2015 jako nezákonné zrušeno,

tedy

jako úřední osoba v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit jinému neoprávněný majetkový prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

čímž spáchal

trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **3 (tří) roků**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **4 (čtyř) roků**.

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání, zaměstnání nebo funkce ve veřejné správě spojených s rozhodováním ve správním řízení na dobu **7 (sedmi) roků**.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Denisa Trafinová

1. Na základě důkazů provedených při hlavním líčení vzal soud za prokázaný ve výroku tohoto rozsudku popsany skutkový stav.
2. Obžalovaný při hlavním líčení vypověděl, že dostal od společnosti AŠENBRENNERS s.r.o. podání, které dle jeho názoru podáním nebylo. V únoru 2015 požádal pan F [REDACTED] o prodloužení doby k dokončení rekultivace pozemků s odůvodněním. Rozhodnutím z roku 2013 nebyl dle obžalovaného žádný z účastníků krácen na svých právech, doručováno bylo veřejnou vyhláškou, účastníci se odvolávali. Rozhodnutí potvrdil také nadřízený orgán, který byl poté ve věci žalován. Z rozsudku z roku 2015 dle obžalovaného vyplývá, že rozhodnutí je platné. V roce 1998 bylo vydáno JZD ČSSP Chýně územní rozhodnutí, které je v podstatě stavebním povolením, vzhledem k upuštění od ohlášení terénních úprav. Obžalovaný uvedl, že spisový materiál se k němu dostal až v roce 2011, kdy byl také vyhlášen rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS). Ve stejném roce byla také zrušena podjatost Stavebního úřadu Hostivice. Spisová dokumentace byla obžalovanému předána spolu s metodickou pomůckou, kdy mělo být zjištěno, zda jsou úpravy již provedeny, a vydáno rozhodnutí. Rozhodně z rozsudku NSS z roku 2010 pro obžalovaného dle jeho výpovědi nevplynulo, že by nařizoval něco někomu, komu to nepřísluší. První, co nařizovali F [REDACTED], bylo, aby byla osazena závora, strážní budka a byla odstraněna navážka. Předložená projektová dokumentace byla schválena v roce 2004. Ve stejném roce vydal rozhodnutí stavební úřad, které NSS zrušil v roce 2010. Toto nařízení bylo pravomocné, nikdo z účastníků se neodvolal. V roce 2005 se společnost AŠENBRENNERS s.r.o. domáhala ukončení terénních úprav, což bylo zamítnuto v roce 2006, neboť se jednalo o veřejnou stavbu a byla vlastníkem nabyta, jak leží a běží. Stavební úřad v roce 2010 vydal nové nařízení F [REDACTED] o rekultivaci skládky. F [REDACTED] byly v roce 2011 předloženy posudky znalců a projektová dokumentace, které byly nařízeny již v roce 2004, kdy byl schválen projekt – malé terasy. Obžalovaný uvedl, že má dopis od obce Chýně z roku 2005, kterým se domáhal změny projektové dokumentace a z roku 2006, kdy se starosta P [REDACTED] domáhal dokončení terénních úprav podle schválené projektové dokumentace až do zastavení terénních úprav společností AŠENBRENNERS s.r.o. Obžalovaný dále uvedl, že obcím byl stav zřejmý, a proto je stavba v územních plánech vedena jako veřejně prospěšná. Obžalovaný, při studiu spisu, vycházel z rozhodnutí z roku 1998. V roce 1990 rozsudek zmiňuje, že bylo zahájeno řízení na popud občanského fóra, což není pravda. Řízení bylo zahájeno z moci úřední vedoucím Stavebního úřadu Hostivice, který ho vydal v roce 1988 a nařídil doložení projektové dokumentace. Ta byla v roce 1992 doložena, v roce 1994 byla schválena. V roce 1988 byly vyňaty svahy a měla být vytvořena plošina, kde měla být orná půda. V roce 1997 Ministerstvo životního prostředí vydalo rozhodnutí o vynětí celé rekultivace, což byl nevratný čin. Dle tvrzení obžalovaného jsou posudky soudních znalců mylné, protože nevychází z toho, co bylo nařízeno v rozhodnutích v roce 1988, 2004 a 2011. Stavební úřad se snažil vyřešit, kudy bude odtékat dešťová voda, vznikl nový projekt, pod dozorem všech znalců. Obžalovaný dále vypověděl, že posílali vše na dotčené orgány, které jim projekt posvětily, postupovali podle zákona. Obžalovaný uvedl, že nemůže ani vstupovat do vlastnických práv, přičemž F [REDACTED] smlouvou v roce 2003 vykoupil pozemky z konkurzní podstaty po AGRASU, dle obžalovaného správnímu orgánu nepřísluší, aby hodnotil otázku nabytí. Pro správní úřad je stěžejní, jestli se jedná o veřejně prospěšnou stavbu, a že se vlastníci mají zdržet užívání těchto pozemků. Na žádost obce Chrást'any také stavební úřad sestavil jednotlivé etapy, aby bylo možné případné nesplnění vymáhat. Mělo to trvat až do roku 2021, kdy byla součástí povýsadbová údržba trvající 5 let, kterou měl provádět EXPOS. Obžalovaný se k podané obžalobě také vyjádřil v tom smyslu, že v obžalobě uvedené rozhodnutí nikdy nenabylo právní moci, dne 27. bylo vyvěšeno a dne 30. mu bylo sděleno, že zde existuje nějaký rozsudek. Proto s rozhodnutím dále nijak nenakládali a nevymáhali jej. Dle tvrzení obžalovaného jim krajský úřad nedal vědět, že je řízení ukončeno a že je podána kasační stížnost. Následně bylo napadené rozhodnutí sejmuto z úřední desky, o tomto poučili i účastníky, že nemají spis a nejsou kompetentní pro

rozhodnutí, že krajský úřad řeší kasaci a doporučil jim postupovat podle občanského zákoníku. Obžalovaný dále uvedl, že existuje pravomocné rozhodnutí z roku 1988, tak aby soud určil, kdo je právním nástupcem po JZD ČSS Chýně, neboť dle jeho názoru toto nepřísluší správnímu prvoinstančnímu orgánu. O prodloužení rozhodnutí obžalovaný věděl, nevěděl však o žádném rozsudku, nepamatuje si, že by mu A [redacted] dne 17. 11. něco poslal do datové schránky (dále jen jako „DS“). Vyznačení nabytí právní moc na tomto rozhodnutí by si obžalovaný nedovolil. Dále obžalovaný uvedl, že na Stavebním úřadě Hostivice začal pracovat v roce 2011. Dne 30. 12. 2010 přišlo stavebnímu úřadu od Krajského úřadu Středočeského Kraje oznámení o předání spisu ze Stavebního úřadu Rudná. Obžalovaný nikdy nekomunikoval s veřejným ochráncem práv (dále jen jako „VOP“), komunikaci s ním nechali na Krajském úřadu Středočeského Kraje, který k tomu byl příslušný. Něco jim od VOP přišlo, pravděpodobně si to i přečetli, ale nereagoval na to nijak. Že by mu A [redacted] posílal něco do DS se dozvěděl, až když bylo podáno trestní oznámení. Na stavebním úřadě jde vše přes podatelnu, přičemž pošta se následně vyzvedává každý den později. K dokumentaci se podepíše protokol a přinese se na odbor. Všechna pošta je následně předána obžalovanému, který ji rozděljuje. V předmětné době poštu vybírala paní T [redacted]. Obžalovaný uvedl, že důvodem, proč se s poštou v DS neseznámil, je ten, že obecně dostávají spoustu pošty – podání, žádosti, atd. Po trestním oznámení se pokoušel toto oznámení dohledat, což se mu podařilo, ale dle obžalovaného se nejedná o podání podle zákona. Každopádně by se nemělo stát, že by se k obžalovanému pošta vůbec nedostala. Pravděpodobně se také stalo, že ho pan A [redacted] navštívil, nicméně kdyby mu něco předával, tak by mu obžalovaný sdělil, že je třeba, aby to prošlo přes podatelnu, aby to mělo číslo jednací. S A [redacted] obžalovaný jednal také osobně, minimálně 2 - 3 x. A [redacted] informoval obžalovaného o soudních řízeních a předal mu také rozsudek AŠENBRENNERS, EXPOS a EkoMotol, ohledně vyklizení pozemků na příslušných terénních úpravách, tento rozsudek měl také F [redacted]. S F [redacted] se obžalovaný seznámil až po obdržení spisu, ale nikdy spolu soukromě nekomunikovali. Nestalo se, že by mu F [redacted] nebo někdo jiný s jeho pověřením poskytl dárek nebo majetkovou hodnotu. Sice byl emailem pozván na 70. narozeniny F [redacted], nicméně na žádné oslavě nebyl.

3. Ve své výpovědi z přípravného řízení, která byla při hlavním líčení ve smyslu § 207 odst. 2 tr. řádu přečtena, jmenovaný vypověděl, že v roce 1988 bylo vydáno územní rozhodnutí o rekultivaci skládky pro JZD Chýně (na žádost), kdy stavební úřad upustil od ohlášení terénních úprav, ale trval na kolaudaci. Od roku 1998 byly dotčené pozemky vedeny jako veřejně prospěšná stavba – rekultivace skládky. V roce 1990 bylo rozhodnutí přerušeno, neboť nebylo zřejmé, zda rekultivace probíhá podle nějakého projektu. JZD Chýně bylo vyzváno k předložení projektové dokumentace, neboť ta byla vyžadována dopisem Stavebního úřadu Hostivice. V roce 1994 byl schválen první projekt. Následně probíhaly různé zakazy, pokuty, atd. pro společnost AGRAS a D+F, neboť odpady nebyly skladovány podle platného zákona o odpadech. Tento stav trval až do roku 2004. V roce 2004 vydal Ing. G [redacted] pravomocné rozhodnutí o nařízení provedení terénních úprav podle projektu s terasovitým rámcem (vydáno dne 4. 10. 2004, právní moc dne 8. 11. 2004), žádný z účastníků se neodvolal. Spol. AŠENBRENNERS byla zapsána do katastru nemovitostí. Následně došlo ke zrušení rozhodnutí na základě špatného vyvěšení. Od roku 2006 do roku 2010 byl spis na Stavebním úřadě Rudná z důvodu podjatosti. V roce 2011 obžalovaný nastoupil na Stavební úřad Hostivice a byl mu předán celý spis. W [redacted] z Rudné mu popsal celou genezi věci, co ve věci činili a jak se k tomu staví. F [redacted] obžalovanému donesl projekt a posudek doc. R [redacted], A [redacted] mu donesl výše zmíněný rozsudek. Poté měl 2-3 sezení s projektantem. Následně z moci úřední zahájili nařízení terénních úprav, v roce 2011 nebo 2012, rozhodnutí bylo vydáno obžalovaným v roce 2013 – lhůta pro úpravy 31. 1. 2016 a následně vyvěšeno. Účastníci se odvolali, Krajský úřad Středočeského Kraje rozhodnutí opravil a potvrdil, následně začala stavba. Obžalovanému je známo, že rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského Kraje bylo napadeno A [redacted] a je veden soudní spor. Dne

17. 2. 2015 zažádal F [redacted] o prodloužení lhůty do 31. 1. 2021. Řízení obžalovaný přerušil, vyžádal si od F [redacted] časový a věcný plán a zahájil řízení o prodloužení. Vlastníci pozemků v řízení vznášeli námitky, byla provedena kontrolní prohlídka a v roce 2015 došlo k prodloužení lhůty. V rozhodnutí byly dva výroky na žádost obce Chrástany. Následně 3. 11. 2015 přišel obžalovanému dopis od vlastníků pozemků, aby vydal okamžitý zákaz činnosti - navážení. Vlastníci byli odkázáni po poradě se správním právníkem na soudní řízení. Dále obžalovaný uvedl, že pokud by mu pan A [redacted] donesl v roce 2015 rozsudek, který by mu položil na stůl, tak by ho s ním odkázal do podatelny. V roce 2016 mu A [redacted] poslal žádost o nařízení odstranění stavby, přičemž obžalovaný reagoval dožadáním podle § 13 správního řádu na Krajský úřad Středočeského Kraje, následně se nic nedělo. Před rozhodnutím ze dne 27. 11. 2015 o rozhodnutí ze dne 31. 7. 2015 nevěděl. Přestože věděl, že se nějaké řízení ohledně rozhodnutí z roku 2013 vede, nezajímal se o něj z nezkoušenosti, navíc se jednalo o kauzu správního soudu. Prodleva 3 měsíce vznikla, protože si obžalovaný sháněl podklady, půjčoval si spis, atd. Na závěr uvedl, že všechna jeho rozhodnutí byla v souladu se správním řádem a stavebním zákonem. Svým rozhodnutím nikomu nechtěl způsobit žádnou výhodu či škodu. Rozhodoval ve veřejném zájmu. Za vydání rozhodnutí nebyla obžalovanému přislíbena žádná výhoda.

4. V reakci na jednotlivé dotazy u hlavního líčení obžalovaný doplnil, že projektovou dokumentaci z roku 1988 nikdy neviděl, nezajímal ho, protože v roce 2004 byla vydána nová projektová dokumentace. Od roku 2005 obec Chýně upozorňovala na terasy, které se utrhnuly, a dožadovala se změny projektu. Povolený sklon byl 3 % svahu, od roku 2004 se tomu říká terénní úpravy, kdy navážení stavebního materiálu je rekultivace, přičemž 20 metrů odpovídá projektové dokumentaci z roku 2004 i 2013. Jedná se o stavbu, která má nějakou dynamiku. Dle obžalovaného jsou terénní úpravy stavbou. Když byly prováděny kontrolní prohlídky, tak jim byly předkládány protokoly o hutnění. K judikátu týkajícímu se veřejně prospěšné stavby uvedenému v rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského Kraje obžalovaný uvedl, že musí postupovat podle schválené dokumentace, neboť na stavebních úřadech sedí i neautorizované osoby - nejen inženýři. Společnost EXPOS nikdy nebyla pokutována, ačkoliv nedodržela lhůty. V roce 2004 vyňala obec Chrástany dotčené pozemky coby veřejně prospěšné stavby. Projektová dokumentace je podkladem pro rozhodnutí. Kdo z rekultivace profitoval, to obžalovanému není známo. Obžalovanému je znám rozsudek EXPOS a AŠENBRENERA a rozsudek Okresního soudu Prahy západ z roku 2006. V odůvodnění se nedočel, že žádný takový převod práv a povinností nemohl nastat a tudíž nelze ukládat povinnost rekultivace jiné osobě, než vlastníkově, teď je již obžalovaný poučen. Bylo mu známo, že se vede řízení z roku 2013 u správního soudu, nezajímal se o to, v jakém stádiu je řízení z roku 2015, a to ani po té, kdy mu A [redacted] donesl listinu, o které nic neví. Rozsudek neobdržel. Před vydáním svého rozhodnutí stránky NSS nenavštívil, ačkoliv je znal. Dále obžalovaný uvedl, že k rekultivaci není třeba souhlasu vlastníků, jednalo se o veřejně prospěšnou stavbu. V současné době je vedoucím Stavebního úřadu Hostivice. Agendu předmětné věci dále nevykonává, po doručení obžaloby podal okamžitě podjatost. Agenda je nadále zpracovávána na Magistrátu města Kladna. Ke svým osobním poměrům obžalovaný uvedl, že je ženatý, má dvě děti ve věku 8 a 10 let. Má hypotéku na byt, mzdu ve výši 11. platové třídy, 16 nebo 18 let praxe, 7 500 Kč osobní ohodnocení, za vedení necelé 4 000 Kč. Celkem pobírá mzdu kolem 30 000 Kč.
5. Obžalovaný dále doplnil, že limit byl v roce 2011 stanoven projektovou dokumentací z roku 2004. Projektová dokumentace z roku 2004 byla platná do roku 2010. Stále se jedná o rekultivaci původní skládky. V roce 2011 mohlo být povoleno to, co v roce 2004, to, co bylo v té době zrušeno. Jakákoliv změna v tom území potřebuje povolení dané nařízením rekultivace původní skládky, terénních úprav z roku 2013 a 2004. Stavební zákon je dle výpovědi obžalovaného rozdělen na územní rozhodování a stavební povolování. Územním rozhodnutím stanovujete využití území. V roce 1988 bylo zřejmé, že je zde skládka, která má být rekultivována. Poté byl nějaký projekt s tím, že se zaveze to, co bylo přivezeno k patné

stěně, a udělá se svah a rovina. V roce 1990 bylo toto změněno, v roce 2004 bylo nařízeno, že navážka bude probíhat AGRASEM. Obžalovaný uvedl, že většinou se řešilo, že materiál, který je tam navážen, tam nepatří, proto se nařizovalo, odstraňovalo, povolovalo. Projekt z roku 1988 k rekultivaci nebyl dostatečný, protože to bylo jednoduše popsáno, a bylo to pro JZD. Obžalovaný nevěděl, kdy měla být ta rekultivace původně dokončena. Trvalo to cca 30 let, protože pozemkový úřad vydával pozemky, které byly zastavené stavbou. Pak tam docházelo k soudním sporům. To, že obžalovaný nepotřeboval souhlas poškozených, dovozoval z § 100/101 stavebního zákona. Z územního plánu nevyplývalo vyvlastnění, omezení vlastnických práv. Provádění stavebních úprav, ke kterým není pravomocné povolení, se nazývá černá stavba. Obžalovaný se dožadoval, aby do toho vstoupilo Ministerstvo životního prostředí nebo Ministerstvo pro místní rozvoj a aby se to dokončilo. Po rozhodnutí z roku 2011 vlastníci podali žalobu na krajský úřad. Krajský úřad se bránil kasační stížností. Obžalovaný dále uvedl, že stavební úřad není jako prvostupňový orgán povinen se účastnit jednání v rámci správního řízení. Výsledek jim nebyl sdělen. Spis u sebe neměli od roku 2014/2015, když šel k soudu, tak si ho kopírovali. F. [redacted] byl dle obžalovaného účastníkem v řízení před soudem, takže mu jistě byl znám rozsudek, který rušil nařízení z roku 2013, a tak se stal pravděpodobně černým stavebníkem.

6. Z přesvědčivé a věrohodné výpovědi svědka F. X. A. [redacted] soud zjistil, že se jmenovaný v roce 2012 zastavil v Hostivících a chtěl se od obžalovaného informovat o tom, jak bude pokračovat ve věci skládky. Dále mu navrhoval celou věc zastavit, jelikož zde není žádné platné rozhodnutí. Obžalovaný mu sdělil, že ještě nemá kvůli obsáhlosti spisu o věci přehled. Dále svědek popsal, že byl nahlížet do spisu na konci roku 2012, kdy se měl dozvědět, že na pozemcích by měla být i nějaká rozhledna. Ve spise však byla dle jeho tvrzení jen část informací, a to pouze ty, které mu dle jeho názoru chtěli ukázat. Z pravidelné kontroly internetových stránek se svědek dozvěděl, že bylo vydáno další rozhodnutí týkající se terénních úprav. Zjistil, že se jedná o stejné rozhodnutí, které již bylo v minulosti vydáno vedoucím G. [redacted] a následně zrušeno. Proti tomuto rozhodnutí se majitelé odvolali, přičemž v rozhodnutí byl nově uveden také pozemek č. [redacted], který v žádném jiném předchozím rozhodnutí zahrnut nebyl. Jediná cesta vedoucí ke skládce však vedla přes tento pozemek. Krajský úřad jejich odvolání zamítl. Následně tedy podali společně s dalšími poškozenými V. [redacted] a K. [redacted] žalobu na zrušení rozhodnutí krajského úřadu ke správnímu soudu. Po 2 letech urgovali rozhodnutí a bylo jim sděleno, že rozhodnutí již bylo vydáno dne 31. 7. 2015, ale není ještě odůvodněno, nicméně rozhodnutí stavebního úřadu mělo být rozhodnutím správního soudu zrušeno. V srpnu 2015 se zastavil u obžalovaného a mimo jiné jej informoval o tom, že už krajský soud vydal rozsudek, kterým jeho rozhodnutí zrušil. Obžalovaný Ing. B. [redacted] byl dle výpovědi svědka velice překvapen a tvrdil, že o ničem neví. Svědek mu ukázal rozhodnutí krajského soudu ještě bez odůvodnění, obžalovaný Ing. B. [redacted] si ho prohlédl a řekl, že to nepovažuje za rozsudek od soudu. Svědek mu následně rozhodnutí nechal na stole a odešel. Osobně spolu svědek s obžalovaným poté již nikdy nejednali. Svědek obžalovaného kontaktoval asi dva měsíce po shora popsané návštěvě telefonicky – v září či v říjnu – kdy mu obžalovaný sdělil, že předmětné rozhodnutí ještě nenabýlo právní moci. Svědek následně zaslal v listopadu na stavební úřad výzvu, aby byly zastaveny veškeré práce na skládkování, přičemž odpověď mu přišla přibližně po roce s tím, že žádné práce se zastavovat nebudou a ať si svědek požádá soud o předběžné opatření. Svědek žádal cca 5 x o předběžné opatření, přičemž toto bylo vždy zamítnuto. Následně se na webových stránkách stavebního úřadu objevilo nové rozhodnutí, které to zrušené rozhodnutí prodloužilo o 5 let. Poškození proti němu podali odvolání. Krajský úřad toto rozhodnutí zrušil. Trestní oznámení bylo podáno svědkem k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze. Od 27. 11. 2015 v kontaktu s obžalovaným již nebyl. Svědek dle své výpovědi soudní rozhodnutí z července 2015 obžalovanému doručil i do datové schránky. Navážka a práce probíhaly dále až do 2. 5. 2017, bylo vydáno předběžné opatření, podle zaměstnance pana F. [redacted] se jednalo o 50-60 kamiónů za hodinu. Navážka však probíhala

dále, a tak zablokovali vjezd kontejnerem, za pár dní jej ale F ■■■ odstranil. Svědek tedy kontaktoval policejní prezidium, a to poučilo všechny pracovníky o tom, že pokud bude navážka dále pokračovat, tak se budou dopouštět trestného činu. Od té doby se navážení zastavilo, vše zůstalo ve stejném stavu jako 2. 5. 2017. Nikdo svědka nekontaktoval s omluvou či náhradou škody. Koncem roku 2016 svědek žádal o uvedení pozemku do původního stavu, přičemž odpovědi se nedočkal. Svědek pozemky zakoupil v roce 2005, kdy s pomocí geodeta zjistil terén. Asi po měsíci zjistil, že zde proběhla navážka přes jeho pozemek, s tím konfrontoval Ing. G ■■■ na stavebním úřadě. G ■■■ byl překvapený, že v tom místě svědek nějaký pozemek vlastní. Nicméně svědka informoval o nadcházející rekultivaci. Svědek se začal odvolávat proti rozhodnutí stavebního úřadu, přičemž proběhlo nějaké řízení ohledně data sejmутí rozhodnutí z roku 2004, které dospělo až k nejvyššímu soudu. Svědek se také zúčastnil soudního řízení, ve kterém byl společností F ■■■ uložen zákaz vstupu na jeho pozemek. Při studiu spisu svědek narazil na stavební povolení z roku 2004, kterým byla povolena navážka ve výši 2 m, přičemž v té době již faktická navážka na pozemku byla mnohokrát vyšší. Pořídil si kopie. Poté se obrátil na Veřejného ochránce práv (dále jen VOP) v roce 2006, který při nahlížení do spisu zjistil, že se plány ztratily. Na VOP se obrátil také v roce 2013. Svědek se také pokoušel o medializaci případu, kdy bylo natočeno několik pořadů v roce 2008, 2014, 2015, 2016 2017. Při jejich natáčení měl svědek problém dostat se na vlastní pozemek, žádný souhlas s užíváním nikdy nikomu neudělal. Část pozemků vlastní svědkova společnost AŠENBRENNERS s.r.o. Několikrát vlastníci stavební úřad žádali, aby jim bylo doručováno přímo, nicméně toto úřad neakceptoval. Skládku od samého počátku provozoval F ■■■, který také skládku nabízel na svých stránkách k využití za úplat. Svědek společně s obžalovaným na skládce nikdy nebyl. Žalobu podával s panem V ■■■ a paní K ■■■, ostatní se báli soudních poplatků. V roce 2017 si nechal zpracovat geodetické zaměření, v nejvyšším bodě skládka dosáhla 41 metrů. Na skládce jsou materiály, které se namočí a mohou se dát do pohybu. Ohledně škody si s ostatními vlastníky nechali vypracovat znalecký posudek, kde byla škoda odhadnuta na 2,2 miliardy korun. O svá práva bojoval svědek sám, ostatní vlastníci ho varovali, ať si dává pozor. V dubnu nebo květnu 2016 svědkovi přišel dopis od obžalovaného, že žádosti na zastavení práce nevyhovuje.

7. Svědek A ■■■ založil k důkazu do spisu geometrický plán obce Chrást'any a odpověď Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 23. 8. 2006. Společnost AŠENBRENNERS s.r.o. již v přípravném řízení doložila podanou žalobu o uložení povinnosti k odstranění stavby a uvedení pozemků do předešlého stavu, která byla podána na J ■■■ F ■■■ dne 10. 9. 2015, vyjádření k žalobě ze strany žalovaného J ■■■ F ■■■ ze dne 11. 11. 2015, vyjádření žalobce (AŠENBRENNERS s.r.o.) ze dne 28. 12. 2015, doplnění na základě výzvy soudu a změnu žalobního návrhu ze dne 1. 8. 2016, podepsáno F. A ■■■, návrh žalobce na nařízení předběžného opatření na uložení povinnosti k odstranění stavby ze dne 13. 12. 2016, vyjádření žalovaného k návrhu žalobce na změnu žaloby, datované dnem 26. 8. 2016, řízení bylo vedeno pod sp. zn. 3 C 303/2015. V tomto řízení vydal Okresní soud Praha – západ usnesení dne 1. 9. 2016, kterým připustil změnu žaloby a usnesením ze dne 20. 12. 2012 zamítl návrh žalobce na vydání předběžného opatření. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 23. 2. 2017, sp. zn. 27 Co 69/2017 změnil rozhodnutí Okresního soudu Praha – západ ze dne 20. 12. 2012 a návrhu na předběžné opatření vyhověl.
8. Svědek F ■■■ při hlavním líčení vypověděl, že se s obžalovaným zná pracovně, když chodil na stavební úřad nebo obžalovaný chodil na stavby na kontroly. Soukromě se nikdy nestýkali, nikdy ho dle své výpovědi nezval na žádnou oslavu. Svědek rekultivaci prováděl jako fyzická osoba, přičemž měl několik subdodavatelů. Svědek v roce 1995 uzavřel s JZD Chýně smlouvu o dílo o provedení rekultivace, přičemž materiál byl navážen až do dubna 2017, než to policie zastavila. Nicméně žádný rozsudek, který by zrušil územní rozhodnutí dle svědka do dnešního dne neexistuje. Rekultivace byla prováděna na základě rozhodnutí stavebního úřadu, přičemž bylo vytýkáno použití starého zákona. Svědek uvedl, že se nemohl setkat

s tím, že by soud řekl, že rekultivaci nelze nařídít nikomu jinému, než vlastníků pozemků, byla to veřejně prospěšná stavba. V odůvodnění se s tím setkal, ale v žádném rozsudku. V souvislosti s navážením byl svědek postižen pokutou od inspekce. Nyní byl svědek nepravomocně odsouzen za poškozování cizí věci. Navážení bylo prováděno za úplatu. V letech 2015-16 se jednalo o 100-120 Kč za kubík. Přičemž řádově se naváželo 1 000 kubíků denně, 95 % plateb bylo na fakturu, zbytek na místě v hotovosti. Svědek obžalovanému dle své výpovědi nikdy nic neposkytl, spíše mu připadalo, že obžalovaný chtěl, aby se to dotáhlo. Odpad, který byl čistý, byl pro svědka stavební materiál – všichni ušetřili. Mezi svědkovy výdaje patřila ostraha areálu a náklady na stroje, půjčení strojů, 9 stálých zaměstnanců. Státní dotaci nečerpal. Čistý materiál znamená, že prošel zkušební a neobsahuje žádné nebezpečné látky, dokládá to certifikát, který má každý subdodavatel. Certifikát předkládali ti, co naváželi materiál na skládku. Převážně se jednalo o vytěženou zeminu, cihlu, kámen. Asfalt se tam dostal pouze jednou bez svědkova vědomí a musel být odstraněn. Jedná se o oblast 19 hektarů, na výšku cca 20 metrů, které se zhuňovaly. Od roku 1995 se již o skládku nejedná. Od roku 1998 došlo k výsadbě 2 hektarů borovic, pro zpevnění strání. Dle výpovědi svědka vše začalo až „neoprávněným vlastníkem“ A [REDAKOVAN], který začal podávat stížnosti, odvolávat se, obcházel ostatní vlastníky. Na stavbu jim zamezili vstup zaměstnanci tam pracující, kteří měli na starosti bezpečnost. Svědek s A [REDAKOVAN] nikdy osobně nejednal, jednal s K [REDAKOVAN], který byl rád, že dochází k rekultivaci. Kdo platil daň z nemovitosti z pozemků, svědek neví. Svědek viděl několik projektových dokumentací, ta poslední byla na žádost obcí a stála 1 milion korun, ve které jsou znalecké posudky z oboru životního prostředí, tvorby krajiny, hydrologů, kteří dávali posudky k celé projekční dokumentaci. Projekt není dokončen, neboť se stále přerušoval. Svědek uvedl, že nikdy neinzeroval, že by zde byla skládka, na kterou se dají ukládat odpady. Poslední rozhodnutí stavebního úřadu z listopadu 2015 podle jeho názoru nabylo právní moci, pokud rozhodnutí nenabyde právní moci, tak podle něho teoreticky nemůže postupovat, ale právní moc si asi zjišťoval. Žádný prospěch obžalovanému za dokončení nenabídl, obžalovaný ani žádný prospěch nežádal.

9. Svědek N [REDAKOVAN] při své výpovědi uvedl, že obžalovaného zná ze Stavebního úřadu Hostivice. Svědek byl v obci Chýně starostou v letech 2012-2014. Prvním úkolem byla výše zmíněná skládka, seznámili se s tím, dali vše dohromady a poté šli za starostou Chrášťan a nabídli mu pomoc. Starosta Chrášťan je stále stejný. S policií svědek situaci nikdy neřešil. S žádným soudním rozhodnutím se svědek neseťkal, s úřadem VOP nikdy nejednal. Svědek potvrdil, že skládka byla nakonec policií zastavena. Oficiální stanoviska zastupitelstva nebo svědka k věci si již svědek nepamatuje, názory byly různé. Před jeho nástupem se obci skládka platila, později již ne. Na skládce se byl jako starosta podívat, nepořádek tam nebyl, pouze vytěžená zemina, byl tam hlídač, závora, že by měli vlastníci zakázán vstup, svědek neví.
10. Svědek Ing. V [REDAKOVAN] ve své výpovědi uvedl, že obžalovaného zná, viděli se jednou, když bylo začátkem července 2015 vyvěšeno zahájení řízení ve věci lesoparku. Předtím nemělo smysl s Ing. G [REDAKOVAN] jednat, neboť podporoval F [REDAKOVAN]. Novému vedoucímu, obžalovanému, se snažil vysvětlit, že se jedná o soukromé pozemky, snažil se mu také vysvětlit, že majitelé pozemků nejsou účastníci řízení, neboť na každém rozhodnutí bylo kolem 50 účastníků. Svědek se domnívá, že je tam zahrnovali právě proto, aby byla splněna podmínka 30 účastníků a mohlo se doručovat veřejnou vyhláškou. Svědek vlastní pozemky [REDAKOVAN] a [REDAKOVAN] již od roku 2009, jeho rodina je vlastníka od roku 1986. V nájmu je nejprve mělo JZD Chýně, následně AGRAS, žádný souhlas s rekultivací svědek neudělal. O tom, že se tam něco děje se dozvěděl jeho otec v roce 1995, s jakoukoliv činností na pozemcích nesouhlasil. Po otcově smrti se domluvil s ostatními vlastníky, že nadále budou postupovat již společně. Žádali přímé zasílání rozhodnutí, nicméně i tak bylo nadále vše vyvěšováno na úřední desku. Svědek uvedl, že se v roce 2012 odvolali a krajský úřad stanovil F [REDAKOVAN] podmínky. Ten však na konci roku 2012 předložil nový projekt a vlastníci se proti němu opět odvolali. Stavební úřad odvolání zamítl v lednu 2013 a lesopark povolil, krajský úřad toto rozhodnutí potvrdil. Vlastníci tedy podali v září 2013 žalobu proti tomuto rozhodnutí, přičemž toto bylo následně

v roce 2015 zrušeno. Poté předali své odvolání stavebnímu úřadu, který nijak nereagoval. Navážka pokračovala do dubna 2017, kdy se všemožnými způsoby snažili navážení zastavit. Svědek také jednal se senátorkou S [REDACTED], která se situaci v květnu 2015 pokoušela vyřešit, na schůzku se však dostavili pouze majitelé pozemků a starostové.

11. Z výpovědi svědkyně K [REDACTED] vyplývá, že obžalovaného zná jako vedoucího stavebního úřadu ve spojitosti s předmětnou skládkou. Svědkyně byla nejprve místostarostkou poté starostkou v obci Chýně v letech 2006-2010, následně jako poslankyně Parlamentu ČR společně se senátorkou S [REDACTED], kdy byly osloveny majiteli pozemků a médii. Prvotní problém nastal v roce 2002, kdy si občané začali na skládku stěžovat, řešilo se to společně s obcí Chrást'any. Svědkyně se o to zajímala, podkladů však bylo málo. S obžalovaným se setkala v místech skládky, kam se dostavila společně s majiteli pozemků v období, kdy probíhalo obrovské navážení, občané si stěžovali i na dopravní situaci. S F [REDACTED] se svědkyně setkala někdy v období 2006-2010, kdy ji kontaktoval s tím, že by na předmětném místě udělal nějaké sportoviště, ale musel by dále navážet, což však město odmítlo. O případ se poté začala zajímat Česká televize v pořadu s názvem „Nedej se“. Svědkyně se snažila problém vyřešit, svolávala jednání s příslušnými ministerstvy, ale vždy se pouze shodli, že se o problém jedná, ale situace řešena nebyla. Jeden z vlastníků si stěžoval, že mu byl odepřen vstup na jeho pozemek, proto se na pozemek dostavila. Svědkyně sama v zasažené oblasti žádné pozemky nevlastní. Obžalovaný ji ujist'oval, že koná jen tak, jak může, a že je vše v pořádku. Zda vydali nějaké stanovisko, si svědkyně nepamatovala. Na pozemcích proběhla rekultivace v nejpřednější a nejnebezpečnější části v roce 2000. F [REDACTED] však tvrdil, že aby mohla být provedena rekultivace, musí dojít k navezení a zvýšení stavby o dalších 17 metrů. Na místě bylo několikrát provedeno šetření, byly tam velké kusy betonu, atd. Na místě byly velké drtičky na drcení materiálů. Svědkyně uvedla, že argumentovala tím, že předchozí rozhodnutí byla soudem zrušena, že k navážení dochází na základě rozhodnutí z roku 1988, že měly proběhnout pouze terénní úpravy pro lepší přístup, atd. Obec Chýně ze skládky žádný prospěch od roku 2006 neměla. Projektová dokumentace obci k dispozici nebyla. Pokud byla obec účastníkem řízení, dostávala korespondenci. V současné době jsou na skládce nebezpečné svahy, které, když prší, ujíždí, došlo také k utržení části vozovky. Rozsah skládky je dle svědkyně 22 hektarů. Nikdy neviděla, že by docházelo na skládce k nějakému zhutnění, vše bylo navezeno bez ladu a skladu. Jako starostka jezdila okolo skládky velmi často.
12. Svědkyně B [REDACTED] při hlavním líčení potvrdila, že obžalovaného zná, pracovala na Krajském úřadě Středočeského kraje. Soukromě se nevidali. Spíše komunikovala s jeho předchůdcem. Později ji kvůli dlouhodobé nemoci nahradil kolega V [REDACTED]. Následně byla při hlavním líčení dle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu přečtena výpověď svědkyně z přípravného řízení, ve které jmenovaná uvedla, že byla odbornou referentkou na KÚ Středočeského kraje 15 let. Kauzou skládka se začala zabývat až v roce 2007 za působení předchozího vedoucího stavebního úřadu G [REDACTED]. Svědkyně rozhodovala o odvolání proti jeho rozhodnutí z roku 2004. Svědkyně odvolání zamítla. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla Městským soudem v Praze zamítnuta rozsudkem ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. 10 Ca 261/2007. Následně byla podána kasační stížnost, které bylo vyhověno a celá věc se vrátila až ke stavebnímu úřadu. Poté došlo k vyloučení vedoucího stavebního úřadu G [REDACTED] a věc byla předána Stavebnímu úřadu Rudná. Zde svědkyně psala rozhodnutí - opatření proti nečinnosti správního orgánu, dále také zamítla žádost na obnovu řízení pana A [REDACTED]. Po smrti vedoucího G [REDACTED] se spis vrátil zpět novému vedoucímu - obžalovanému. V případě obžalovaného také vydávala rozhodnutí o nečinnosti ze dne 8. 2. 2012. V roce 2012 svědkyně následně dlouhodobě onemocněla a věc měl na starosti její spolupracovník V [REDACTED]. Na žádosti VOP vždy odpovídali. K této výpovědi svědkyně při hlavním líčení doplnila, že si již nepamatuje, proč psala opatření proti nečinnosti, zřejmě se jednalo o stavební dohled či ověření stavu skládky na základě telefonických podnětů.

13. Svědkyně B [redacted] doložila ke své výpovědi z přípravného řízení také listiny, a to opatření proti nečinnosti správního orgánu ze dne 9. 8. 2012, kterým Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje přikázal Městskému úřadu Hostivice, aby ve lhůtě 10 dnů zjednal nápravu a zjistil, zda jsou naplněny zákonné předpoklady pro vydání zákazu J [redacted] F [redacted] k jakémukoliv navážení na dotčené pozemky, a to až do pravomocného rozhodnutí v řízení zahájeném stavebním úřadem, dále pak žádost téhož úřadu o zaslání spisu a stanoviska k podnětu zástupkyně VOP k přijatým opatřením týkajících se nečinnosti Městského úřadu Hostivice, komunikace mezi tímto úřadem, odboru regionálního rozvoje a odboru územního a stavebního řízení (svědkyní B [redacted]) a zástupkyní VOP.
14. Svědkyně C [redacted] při své výpovědi také potvrdila, že obžalovaného zná pracovně asi 4 roky, co nastoupila do funkce starostky v roce 2014. Nikdy se soukromě nesetkávali. Po jejím nástupu bylo jedním z volebních bodů zastavení navážení na předmětnou skládku, nejprve však zjišťovali situaci. Vytáhli si veškerou dokumentaci z archivu a na jaře 2015 měli první jednání se stavebním úřadem, kdy mělo dojít k prodloužení navážení, s čímž však nesouhlasili a sepsali tedy první zamítavé stanovisko, do kterého vypsali složení hornin, historický kontext. Na stavebním úřadě jim bylo tenkrát sděleno, že vše postupuje v souladu se stávajícím platným územním rozhodnutím z roku 1988, 1989 a navážení se povolit může. Dále jednala obec taky s dotčenými vlastníky, ti z toho byli nešťastní. Prováděli také místní šetření za účasti pánů B [redacted] a F [redacted]. Při šetření tam byli i s vlastníky, byla tam také televize a poslankyně K [redacted], která se chytila iniciativy. Na námitky jim bylo sděleno, že nebudou brány v potaz. Proto se tedy proti rozhodnutí odvolali ke krajskému úřadu, ze kterého jim však žádná odpověď nepřišla. Originál dokumentace z roku 1988 mají na obecním úřadě. V roce 2015 jim bylo stavebním úřadem sděleno, že ji nemohou dohledat. Obžalovaný se jich dotazoval, zda ji mají, ale zapřeli ji, protože si nebyli jisti postojem ke skládce, navíc navážení již bylo povoleno. Svědkyně si nebyla vědoma, že by ji od nich chtěl pan K [redacted] půjčit. Následně byla přečtena část výpovědi svědkyně z přípravného řízení, kdy tato vypověděla, že na podzim 2016 jim volali z Městského úřadu v Hostivici s tím, že se doslechli, že jsou účastníky trestního řízení obžalovaného a jestli by jim neposkytli podklady, které k trestnímu řízení předkládali včetně trestního oznámení. Toto však odmítli. K této přečtené výpovědi svědkyně při hlavním líčení doplnila, že telefonát vyřizovala paní Z [redacted]. Pověřeným pracovníkem úřadu pro vyřizování agendy byla paní K [redacted] a obžalovaný vyřizoval věci, které ona nepovolila, nebo byly sporné. Kdy se dozvěděli o rozhodnutí ze dne 31. 7. 2015, svědkyně nevěděla, nejspíš však z datové schránky. Nicméně spolu však od té doby určitě mluvili. Na základě tohoto rozhodnutí byla podána žádost o odstranění černé skládky na stavební úřad, na krajský úřad, přičemž na tuto nebylo odpovězeno. Poté byl spis předán do Rudné a následně do Kladna. Některé věci řešili také s právními zástupci vlastníků, komunikace s VOP také nějaká proběhla. Používali argumentaci vlastníků, kterou VOP jako stanovisko vydal k Chrástanské skládce. Od května 2017 se již na skládku nenaváží, o tom je informoval F [redacted]. Před šetřením se sešli přímo u skládky, v té době se také řešila agresivní ochranka skládky. Na skládce argumentovali výškou stavby, jelikož maximální výška staveb v Chýni je 15 metrů, protože vyšší již vadí radarům letiště Praha - Ruzyně. Poté požadovali, aby se zřídil fond, kdy by se z každého navážejícího auta odváděla nějaká částka na plánovanou rekultivaci. Dopočítali se až stamiliónových částek, přičemž stavební úřad řekl, že nic takového zřídít nemůže. F [redacted] s nimi o tom jednat nechtěl. Svědkyně nebyla schopna dohledat, zda obec souhlas ke skládce udělila či nikoli, obec žádné změny v územním plánu nečinila. V současné době je to v režimu návrhu. Je povolena developerská výstavba, které dali za úkol udělat vrty, které zmapují stabilitu kopce, aby ochránili budoucí vlastníky. Výstavba na okolních pozemcích je povolena od roku 2008. Požadovali také po panu K [redacted], aby odvolal obžalovaného z funkce vedoucího, v té době bylo v Chýni více staveb, které nebyly v souladu s územním plánem. K [redacted] to svědkyně vysvětlovala, u jednání byl i H [redacted], který řekl, že dokud není obžalovaný odsouzen, tak není důvod dělat jakékoliv změny, a že kvalifikované osoby na stavebním

úřadu nerostou jak houby po dešti. V letech 2015-2016 jednali s odborem životního prostředí, s krajem, Ministerstvem pro místní rozvoj. Územní plán vzniká již od roku 2015, ale potýkají se s problémy, snaží se vše vyřešit s dotčenými vlastníky. Snaží se o to, aby to již příští rok bylo vyřešené.

15. Svědkyně C [redacted] doložila Policii ČR v návaznosti na svoji výpověď z přípravného řízení projektovou dokumentaci ke stavbě rekultivační skládky Chýně ze dne 6. 8. 1998, která obsahuje veškeré informace k projektu se vztahující, včetně charakteru skládky, technologie skládkování, atd.
16. Také svědek H [redacted] při své výpovědi soudu potvrdil, že obžalovaného zná. Svědek je starostou obce Chrást'any od roku 2006, po nástupu obžalovaného spolu řešili kauzu skládky. Obec chtěla nejprve zastavit navážení, stanovit podmínky pro rekultivaci a následně vytvořit lesopark. Nicméně stavební úřad a investor měli jiný plán. S obžalovaným se shodli na tom, že by bylo potřeba vytvořit nějaká pravidla a za tímto účelem se sešli na místě skládky v roce 2013 společně s pány F [redacted] a J [redacted]. Dohodli se na podmínkách a zastavení navážení do vytvoření projektu. Tato dohoda však platila pouze 5 dní. Poté se začalo intenzivně navážet a obžalovaný k tomu sdělil, že je naváženo legálně na základě územního rozhodnutí z roku 1988. O zrušení rozhodnutí krajským soudem ze dne 31. 7. 2015 jednal svědek s obžalovaným, který tvrdil, že se se stanoviskem soudu neztotožňuje a že podle něj stále platí územní rozhodnutí z roku 1988, přičemž toto nestanovovalo žádná konkrétní pravidla. Ohledně skládky jednal svědek také s dotčenými vlastníky, žádný se skládkou nesouhlasil, ani žádná obec se skládkou nesouhlasila. Vlastníci pozemků s VOP určitě komunikovali. Obžalovaného několikrát žádali o vyjádření, na základě čeho dochází k navážení a obžalovaný jim někdy v roce 2015, 2016 sdělil, že na základě zpracovaného právního rozboru je navážení legální. Tento právní rozbor však svědkovi nechtěl poskytnout, jelikož si jej městský úřad zaplatil. Svědek kontaktoval starostu obce a ten mu sdělil, že v rozboru se nachází informace, které nejsou veřejné, a proto jim nemůže být poskytnut. Svědek se snažil najít projekt, se kterým by souhlasili všichni. Jakým způsobem se dozvěděli o rozhodnutí z července 2015, svědek nevěděl. Obec udělala nový územní plán v roce 2014, ve kterém došlo k vynětí dotčených pozemků z veřejně prospěšných staveb, neboť se dle pořizovatele nejednalo vůbec o stavbu a současně byl tento status zneužíván proti obci a vlastníkům pozemků. Tuto informaci sdělil také obžalovanému. Zda to dávali vědět písemně Stavebnímu úřadu Hostivice, svědek nevěděl, Stavební úřad Rudná byl informován písemně. Proti novému územnímu plánu nebyla žádná námitka vznesena. Při šetření na místě v roce 2013 zaznamenal svědek i části asfaltu, a proto bylo dohodnuto, že kdo to tam navezl, tak to také zase odveze. Při dalším šetření na místě již asfalt navezen nebyl. Jinak tam byla většinou navážena výkopová zemina. Svědek nesouhlasil se žádnou z projektových dokumentací, neboť všechny měly za cíl navézt na pozemky co možná nejvíce materiálu. Postupem času byla kauza předána z Hostivic do Rudné, stavební úřad žádné rozhodnutí nevydal a následně věc vrátil do Hostivic. Obec byla obesílána řádně, o jejích návrzích bylo, byť negativně, rozhodováno.
17. Svědek H [redacted] doložil ke své výpovědi z přípravného řízení také listiny, a to protokol ze dne 18. 6. 2013, kdy jeho předmětem byl stavební dozor na dotčených pozemcích, dále komunikaci obce Chrást'any s obžalovaným ohledně rozhodnutí ve věci rekultivace skládky.
18. Svědkyně N [redacted] při své výpovědi uvedla, že obžalovaného zná, jednou podávala na Městském úřadě stížnost v době, kdy se povolovala skládka. Bylo to dne 2. 1. 2013. Upozornila obžalovaného také na rozsudek z roku 1999, kde je napsáno, že se nesmí zavážet. Obžalovaný jí sdělil, ať to dá do podatelny. Dále komunikovali už jen písemně, například když podávali odvolání. Pozemky nabyly v roce 1992 v rámci restituce, žádný souhlas s rekultivací neudělila, o rozhodnutí z roku 1988 nevěděla. Poprvé se začalo navážet v roce 1996, přičemž jejich stížnost u Okresního soudu Praha – západ byla zamítnuta. Později se k nim přidali také V [redacted]. Svými podáními ničeho nedosáhli, a proto snahu vzdali. Poté se

Shodu s prvopisem potvrzuje Denisa Trafínová

do věci vložil pan A [REDAKCE] a s ním se tedy opět všichni spojili, neboť za skládku zodpovídají. F [REDAKCE] viděla svědkyně pouze jedenkrát na sezení, při kterém měli vlastníci souhlasit se skládkou, což nikdo z nich neučinil. S VOP nikdy nekomunikovala. Svědkyně uvedla, že je stále vlastníkem pozemků, platí daň z nemovitosti. Žádný prospěch ze skládky nikdy neměli.

19. Svědek V. S [REDAKCE] v rámci své výpovědi uvedl, že se s obžalovaným osobně nikdy nesešel. Pouze podával písemně odvolání. Svědek je vlastníkem dotčených pozemků, které nabyl v restituci. Žádný souhlas s rekultivací nedával, žádný prospěch z toho neměl, daň z pozemků odvádí. V roce 1995 vedoucí G [REDAKCE] uspořádal schůzku, kde nikdo z vlastníků se skládkou nesouhlasil. Sepsali podání k soudu a bylo vydáno předběžné opatření, že se na pozemcích skládkovat nesmí. Následně bylo vydáno povolení, že skládkovat se může. Skládkování skončilo v květnu 2018. Když přišel svědek na svůj pozemek, tak na něj byla volána policie.
20. Svědkyně T [REDAKCE] při své výpovědi také potvrdila, že obžalovaného zná, je to její vedoucí. Svědkyně pracuje jako administrativní pracovnice na Stavebním úřadu v Hostivících. Její náplní práce je vypravovat poštu, nosit poštu z podatelny pro odbor stavební a statistiky. Pošta vždy přijde do podatelny a ta jim ji připraví do přihrádky, kde ji vyzvedne svědkyně a odnese ji do ruky obžalovanému nebo na jeho stůl. V té době se veškerá elektronická pošta také tiskla, v současnosti se tak již neděje. Na datovou zprávu ze dne 17. 11. 2015 si svědkyně nevzpomněla. Pana A [REDAKCE] osobně nezná. Potvrzení o doručení tiskla vždy maximálně do 3 dnů. Přehled o návštěvách v kanceláři obžalovaného svědkyně nemá, kancelář má více vchodů. Následně byla při hlavním líčení přečtena část výpovědi svědkyně z přípravného řízení, kdy svědkyni byla předložena kopie předávacího protokolu ze dne 18. 11. 2015 a svědkyně potvrdila, že se jedná o soupis, který jí byl předán na podatelně. Soupis byl vytištěn na podatelně a je na něm uvedena přijatá pošta osobně, elektronicky a poštou, přičemž svědkyně vše převzala a předala obžalovanému. Obžalovaný vždy přijatou poštu kontroloval se soupisem, a pokud něco chybělo, tak za svědkyní přišel a ona mu to případně dotiskla. K tomu svědkyně dále při hlavním líčení doplnila, že potvrzení ze dne 17. 11. 2015 tedy vyzvedla dne 18. 11. 2015 a tentýž den předala obžalovanému.
21. Svědek V [REDAKCE] při své výpovědi uvedl, že obžalovaného zná asi 6-8 let, od té doby, co nastoupil do funkce vedoucího. Jsou kolegové, svědek je zaměstnán v nadřízeném orgánu. Soukromě se nikdy nestýkali. V roce 2013 mu byl přidělen odvolací spis včetně následující agendy týkající se předmětné skládky, jednalo se o nařizovací rozhodnutí, proti kterému bylo podáno odvolání. Rozhodnutí nezrušil, došlo k jeho změně či potvrzení. Předtím spis vyřizovala paní B [REDAKCE]. Svědkovi je známo, že rozhodnutí ze dne 31. 1. 2013 bylo následně rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2015 zrušeno. O zrušení rozhodnutí krajským soudem se dozvěděl tak, že k nim přišel rozsudek krajského soudu. Svědek nevěděl, v jakém časovém odstupu to bylo od vyhlášení rozsudku. Zákon nijak vnitřně neupravuje dávat to na vědomí stavebnímu úřadu, svědek s tím úřady seznamoval většinou mailem. Obvykle to bylo ale tak, že dotčené úřady už to věděly. Svědek soudu sdělil, že nejspíše posílali kopii rozsudku, ale e-maily si neuchovávají. Dále byla ve věci podaná kasační stížnost, svědek uvedl, že ji podávali také, takže v takovém případě si obvykle spis žádá Nejvyšší správní soud. Následně byla při hlavním líčení přečtena část výpovědi svědka z přípravného řízení, ve které vypověděl, že převzal spis poté, co stavební úřad vydal rozhodnutí ze dne 31. 1. 2013. Kdo rozhodnutí vydal, nevěděl. Rozhodnutí svědek přezkoumával ohledně jeho zákonnosti a věcné správnosti a vydal rozhodnutí, kterým ho potvrdil nebo částečně změnil. Spis měl k dispozici. Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Praze, který rozhodl o zrušení svědkova rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu a věc vrátil k dalšímu projednání. Rozsudek jim byl doručen prostřednictvím DS, poté jim byl zaslán spis v průběhu léta 2015. Následně kvůli kasační stížnosti postoupili spis Nejvyššímu správnímu soudu nebo tam byl možná zaslán již od Krajského soudu v Praze. Pravdivost výpovědi z přípravného řízení svědek při hlavním líčení potvrdil. Dále uvedl, že dle jeho

názoru bylo rozhodnutí ze dne 27. 11. 2015 změnou rozhodnutí, nikoliv nové rozhodnutí. Zřejmě jim přišlo nějaké podání, protože si v té věci vyžádali spis, který převzali během kontroly stavebního úřadu. Rozhodnutí ze dne 27. 11. 2015 zrušili a řízení zastavili, jednalo se o změnu již zrušeného rozhodnutí, takže tam nešlo jiným způsobem postupovat, než ho zrušit a ukončit. Jestli o zrušeném rozhodnutí stavební úřad věděl, neměl ho vydávat. Předmětem změnového rozhodnutí byla změna lhůt pro provedení činností a svědek se domníval, že odkladný účinek odvolání mělo, tzn., že jestliže odvolání bylo podáno, tak nenastala vykonatelnost rozhodnutí, čili neplatilo. V současnosti mají vnitřním předpisem zavedenou praxi, že obesílají úřady v řádu dnů, nicméně v minulosti to žádným způsobem stanoveno nebylo, jaká časová prodleva tam tedy byla, svědek říct nedokázal. Postoj vlastníků k věci svědkovi znám byl, byl specifikován v odvolání, nicméně spis převzal až od roku 2013 a svědek neměl informaci o tom, že by se jednalo o nekompletní spis, na details si však již nevzpomněl. Svědek uvedl, že rozhodnutí VOP se snaží minimálně vzít na vědomí nebo se k němu nějak postavit. Vyjádření k žalobě psal buď svědek, referent nebo právník odboru, přičemž toto kontrolují nadřízení pracovníci, kteří kontrolují také rozhodnutí, z důvodu jednotného právního názoru. K podání kasační stížnosti je oprávněn jejich právník. Následně byl svědkovi předložen e-mail ze dne 1. 12. 2015, který byl v 13:58 hodin odeslán z adresy [redacted]@kr-s.cz obžalovanému. K tomu svědek uvedl, že je možné, že tímto emailem byl zaslán rozsudek, jedná se o jeho emailovou adresu. V roce 2015 byl spis u Nejvyššího správního soudu, přičemž pro rozhodnutí úřadu je přítomnost spisu nezbytná. Následně uvedl, že již neví, co bylo předmětem řízení a zda byl spis nezbytný či nikoli. K tomu se obžalovaný vyjádřil s tím, že příslušný referent krajského úřadu řekl, že jeho rozhodnutí z roku 2013 se řídilo stejným právním názorem.

22. Svědkyně K [redacted] při své výpovědi uvedla, že obžalovaného nezná, osobně s ním nikdy nejednala. Na Stavební úřad Hostivice posílala několik odvolání týkajících se předmětné skládky, vlastní pozemek parc. č. [redacted], který zdělila po svých rodičích. S žádným navážením nikdy nesouhlasila. Společně s ostatními vlastníky podávala různé podněty, nesouhlasila se skládkou. VOP spolu se senátorkou RNDr. S [redacted] vlastníky podpořil. Žádné rozhodnutí jí nikdy nebylo zasláno, vše musela číst na úřední desce v Chrášťanech. Žádný prospěch ze skládky neměla, daň z nemovitostí platí. Pozemek je stále veden jako orná půda, ale je na něm navážka 20 metrů. Na skládce se byla podívat, ale jen na okraji, protože dál je nepustili, vyhrožovali jim.
23. Svědkyně K [redacted] doložila ke své výpovědi z přípravného řízení také listiny, a to vyjádření k zahájení územního řízení ze dne 17. 11. 1998 adresované Městskému úřadu Hostivice, Stavebnímu úřadu, kterým nesouhlasí s vynětím dotčených pozemků ze zemědělského půdního fondu a pokračujícím skládkováním, stejně tak stanovisko k lesoparku Chýně – Chrášťany ze dne 11. 7. 2012, dále odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Hostivice č. j. SÚ-15053/4/10-Bu ve věci Lesopark Chýně - Chrášťany ze dne 14. 3. 2013, žádost o uvedení pozemku do původního stavu adresovanou Městskému úřadu Rudná ze dne 19. 6. 2017 a usnesení Městského úřadu Hostivice, Stavební úřad – postoupení pro nepříslušnost Krajskému úřadu Středočeského kraje ze dne 26. 6. 2017.
24. Při hlavním líčení byl přečten protokol o výpovědi svědkyně S [redacted] z přípravného řízení. Jmenovaná vypověděla, že byla zástupkyní VOP od února 2007 do března 2013 a měla na starosti předmětnou kauzu. Na VOP se prvotně obrátil pan A [redacted], který se neúspěšně domáhal zastavení navážení, doložil k tomu i dokumentaci, ze které vyplývalo, že jeho tvrzení je oprávněné. Na úřadu VOP prostudovali veškeré podklady, skládku i navštívili, jednali také se starosty obcí, přičemž již během jejich návštěvy bylo zřejmé, že navážka stále probíhá (stavební odpady, asphalt, atd.), na místě bylo několik sazenic stromů, nicméně tyto byly zanedbané. Bylo zřejmé, že existovalo jakési povolení z roku 1988 nebo 1989, které povolovalo terénní úpravy s následným využitím jako lesoparku. Toto mělo být zajištěno JZD, které však v roce 1990 předalo toto povolení jiné společnosti a následně bylo povolení

předáno panu F [redacted], který na základě povolení z roku 2004 začal na pozemky ukládat odpad. Komunikace se Stavebním úřadem Hostivice byla velmi obtížná, tito na žádosti nereagovali nebo trvalo dlouho dobu, než zareagovali. Od počátku bylo zřejmé, že podklady vykazují jisté vady a pochybení. Zcela zjevné bylo ukládání odpadů bez souhlasu vlastníků. Svědkyně uzavřela šetření žádostí o zjednání nápravy prostřednictvím Krajského úřadu Středočeského kraje. Veškerý průběh šetření je uložen ve spisu, který by měl být v archivu VOP. Po celou dobu šetření se svědkyně setkávala s odporem vůči nařízením VOP, došlo i na použití výjimečného institutu, a to zveřejnění celé kauzy. Dle názoru svědkyně se jedná o dlouhodobé nerespektování právních předpisů a dlouhotrvající protiprávní jednání, proti kterému nebylo zasazeno, a nebyla zjednána náprava. Kauza pokračovala i po ukončení mandátu svědkyně. V roce 2014 ji kontaktovala paní K [redacted] s tím, že navázení stále probíhá, přičemž hrozí sesuv zeminy na dopravní komunikaci. Svolaly tedy jednání s Českou inspekcí životního prostředí, Ministerstvem životního prostředí, zástupci Středočeského kraje, vlastníky pozemků, přičemž byly upozorněny na další skládky vznikající prostřednictvím svědka F [redacted] v okolí Prahy. Dále pak s poslankyní K [redacted] vydaly tiskovou zprávu a uspořádaly tiskovou konferenci k problematice skládek. S obžalovaným svědkyně jednala osobně jednou na předmětné skládce, jednalo se pouze o formální, krátký rozhovor.

25. Při hlavním líčení byl přečten protokol o výsledku svědkyně H [redacted] z přípravného řízení, která vypověděla, že po svém otci V [redacted] S [redacted] v roce 1975 zdědila společně se sestrou svědkyní K [redacted] pozemky, který si později rozdělily. Jedná se o pozemek, na kterém se nachází skládka Chýně-Chrást'any asi od roku 1998, přičemž k ničemu souhlas neudělila. Od roku 2012 do současnosti podala již 6 námitek či odvolání. Na tyto podněty však nikdo nereagoval. V katastru nemovitostí je pozemek zapsán jako orná půda a svědkyně z něj odvádí daně. Nikdy osobně ani telefonicky nejednala s Ing. G [redacted] ani Ing. B [redacted], nikdy nepodávala podnět k žádnému soudnímu sporu. Svědkyně se obává sesuvu půdy na vlastním pozemku, který je jí znemožněno užívat, škodu není schopná vyčíslit.
26. Svědkyně H [redacted] doložila ke své výpovědi z přípravného řízení také listiny, a to námítku ke stavbě terénních úprav „Lesopark Chýně – Chrást'any s rekreačním a sportovním využitím“ ze dne 23. 7. 2012, dále stížnost na průběh stavebního řízení ze dne 23. 7. 2012, odvolání proti rozhodnutí Stavebního úřadu Hostivice pod č. j. SÚ-15053/4/10-Bu ze dne 19. 3. 2013, odvolání proti rozhodnutí Stavebního úřadu Hostivice pod č. j. SÚ-01408/3/15-Bu ze dne 16. 12. 2015, podnět k nařízení odstranění stavby na pozemku p. č. [redacted] ze dne 20. 6. 2017, kdy všechny žádosti podala jako vlastníka dotčeného pozemku.
27. Při hlavním líčení byl také přečten protokol o výsledku svědkyně K [redacted] z přípravného řízení, která vypověděla, že je spoluvlastníkem, společně se svým bratrem Ing. V [redacted], pozemků parc. č. [redacted] a [redacted], na kterých se nachází skládka Chýně-Chrást'any. Její bratr má plnou moc k jednáním týkajícím se dotčených pozemků. Svědkyně se osobně žádných jednání neúčastnila, nepodnikala žádné kroky. Vše zprostředkovává její bratr. Nikdy osobně ani telefonicky nejednala s Ing. G [redacted] ani Ing. B [redacted], nikdy nepodávala odvolání, stížnosti či žaloby.
28. Při hlavním líčení byl dále přečten protokol o výsledku svědka J [redacted] S [redacted] z přípravného řízení, který vypověděl, že jemu a jeho rodinným příslušníkům byly vráceny dotčené pozemky z restituce v roce 1995. Pozemky jsou zapsané jako orná půda a již v té době byly částečně zasaženy skládkou. Svědek na základě plné moci pronajal pozemky společnosti Agras – zájmové sdružení. V roce 2000 ho kontaktoval pan Ing. K [redacted] s tím, že na pozemcích roste skládka. Skládku provozuje svědek F [redacted]. Nikdy osobně ani telefonicky nejednal s Ing. G [redacted] ani Ing. B [redacted], ani se Stavebním úřadem v Hostivicích. Následně Ing. V [redacted] sepsal dopis ohledně zrušení povolení prodloužení skládky, který všichni podepsali a V [redacted] ho donesl na podatelnu. Někdy okolo roku 2010 podával trestní oznámení, nicméně po třech měsících mu bylo sděleno, že spis byl policistce odebrán, že se do toho nemá plést.

Shodu s prvopisem potvrzuje Denisa Trafinová

Kontaktoval také F ■■■, že zaváže nezákonně pozemek a že po něm budou požadovat náhradu škody. Před 3 lety zjistil, že vše bylo přepsáno na společnost EXPOS, patřící synovi F ■■■. Jinak se svědek v žádných soudních sporech neangažoval. Do roku 2013 vystupovali každý za sebe, poté se spojili a zastupuje je právní kancelář Frank Bold advokáti. Z pozemků řádně odvádí daně, má na pozemky nájemce. S žádnou výstavbou lesoparku či terénními úpravami nesouhlasí. Svědek nikdy neviděl rozhodnutí z roku 1988, č. j. SÚ-478/88-Na. Naposledy podal svědek trestní oznámení k Vrchnímu státnímu zastupitelství JUDr. Lence Bradáčové. Svědek uvedl, že na pozemek neměl přístup. Jednou měl konflikt při vstupu na svůj pozemek s lidmi od F ■■■.

29. Při hlavním líčení byl také přečten protokol o výsledku svědka R ■■■ S ■■■ z přípravného řízení, který vypověděl, že jemu a jeho rodinným příslušníkům byly vráceny dotčené pozemky z restituce v roce 1992. Předtím byl majitelem jeho otec a matka, poté JZD Chýně a následně mu byl pozemek vrácen. Na pozemku se pěstovaly obiloviny. Někdy v roce 1992 nebo 1993 byli pozváni na MěÚ Hostivice, kde byli i ostatní majitelé pozemků, dále F ■■■ a G ■■■ a starostova města Hostivice. Ptali se na souhlas se skládkou, což všichni vlastníci odmítli. I přesto však G ■■■ vydal rozhodnutí, kterým skládku povolil, a na pozemcích se začalo skládkovat. Nejprve to byla firma D ■■■, D ■■■ a F ■■■. Vlastníci si najali právního zástupce JUDr. C ■■■ a žaloba směřovala proti společnosti AGRAS – zájmové sdružení, což byl nástupce JZD-Chýně. Okresní soud Praha - západ vydal také rozsudek, kterým další skládku zakázal, přičemž Krajský soud toto rozhodnutí potvrdil. Skládkování však probíhalo dále. Dále svědek uvedl, že jednou byl na Stavebním úřadu Hostivice s manželkou v roce asi 2015, kdy za ním přišel obžalovaný a ptal se ho na pozemek pod skládkou. Když řekl, že je jeho majitelem, tak mu obžalovaný sdělil, že by potřeboval, aby proti němu podali námítku podjatosti, aby mohl spis postoupit jinému stavebnímu úřadu. Toto svědek odmítl. Rozhodnutí z roku 1988 č. j. SÚ-478/88-Na svědek nikdy neviděl. Kromě trestního oznámení žádné jiné právní kroky nepodnikl. Škodu svědek vyčíslit nedokázal. Se skládkou, lesoparkem ani terénními úpravami nesouhlasí. Z pozemku řádně odvádí daně. Dne 7. 8. 2017 mu také přišla na mail žádost o vynětí pozemku ze zemědělského půdního fondu, svědek projevil nesouhlas s posledním prodloužením lhůty.
30. Svědek R ■■■ S ■■■ doložil ke své výpovědi z přípravného řízení také listiny, a to oznámení ze dne 10. 8. 2015 o nesouhlasu s řízením k opakovanému projednání podepsané R ■■■ S ■■■, adresované Městskému úřadu Hostivice, Stavebnímu úřadu. Dále rozhodnutí týkající se Agras – zájmové sdružení ze dne 7. 5. 1997 - souhlas s trvalým odnětím půdy ze ZPF s dočasným odvodem pro terénní úpravy v Chraštanech a Chýni, podepsán Ing. L ■■■ K ■■■.
31. Ze závěrů znaleckého posudku z oboru ochrana přírody se specializací hodnocení a kategorizace odpadů, odpadové hospodářství včetně technologických postupů využívání a zneškodňování odpadů a z oboru ekonomika, odpovědi ceny a odhady, se specializací na oceňování ekologických škod vypracovaného Ing. Milenou Veverkovou bylo zjištěno, že náklady na odvoz odpadu přijatého do dotčeného zařízení v období od 27.11.2015 do 30.6.2016 – celkem 320 584 tun – činí 19 355 914 Kč.
32. K závěrům tohoto posudku soudní znalkyně Ing. Veverková při hlavním líčení doplnila, že podklady pro jeho zpracování byly dostatečné, na svých závěrech trvala. K dispozici měla znalkyně evidenci přijímaných odpadů koncem roku 2015 a půl roku 2016 a z těchto vycházela při svém výpočtu. Dále měla k dispozici protokol o kontrole inspekce životního prostředí, přičemž se nedalo určit, jaké kvality přijímaná zemina byla a jestli bylo vše přijímáno v souladu s právními předpisy. Proto znalkyně při výpočtu musela částku vypočítávat nejnižší možnou. V případě, že by šlo o využití materiálu, tak to je možné pouze na nezemědělském povrchu, a to v souladu s vyhláškou č. 294 z roku 2005, tzn. rekultivace skládek, rekultivace důlních lomů nebo rekultivace lidskou činností znečištěných pozemků. V žádném případě se nemůže jednat o zemědělskou půdu. V případě, že by se takové zařízení

Shodu s prvopisem potvrzuje Denisa Trafínová

neprovozovalo v blízkosti a musel by se tento odpad vymístit na skládky, což už je odstranění odpadu, a tam už ty ceny jsou rozdílné. Znalkyně vypočetla všechny potřebné činnosti k vymístití, tzn. naložení, přemístití, cena dopravy, vzdálenosti. K výpočtu využila vzdálených zdrojů veřejně dostupných, i krajskými úřady evidovaných zařízení, které se nacházejí v blízkosti předmětného zařízení ve třech okresech. To je informace, která je důležitá vzhledem k výpočtu ceny, aby tato zařízení byla řádně provozována a evidována krajskými úřady. Cena je pouze odhadem, neboť za poslední 2 roky došlo k nárůstu cen, inflaci. K ceně znalkyně nepřipočítávala žádné odběry vzorků a zjišťování vlastností, protože to souvisí opět s tím, které zařízení bude vybráno. Znalkyně nijak nehodnotila, zda to na pozemek bylo navezeno nezákonně či nikoliv.

33. Ze závěrů znaleckého posudku z oboru vodní hospodářství, odvětví čistota vod, specializace ochrana podzemních vod, průzkumné a sanační práce pro ochranu životního prostředí, posuzování vlivu na životní prostředí, hydrogeologie a oboru ochrana přírody, specializaci odpadového hospodářství, skládky, vypracovaného Ing. Pavlem Benkovičem bylo zjištěno, že celkové náklady na odstranění veškerých odpadů uložených na pozemcích parcelní číslo [REDAKCE] v k.ú. Chrást'any u Prahy znalec odhadl na částku 2 216 744 876 Kč bez DPH (vozidlo o nosnosti 14 t) a 2 212 252 849 Kč bez DPH (vozidlo o nosnosti 30 t).
34. K závěrům tohoto posudku soudní znalec Ing. Pavel Benkovič při hlavním líčení doplnil, že podklady pro jeho zpracování byly dostatečné, včetně prohlídky na místě, přičemž na svých závěrech setrval. Celý posudek je třeba brát jako odborný odhad odpovídající úrovni podkladů. Není exaktní, protože k tomu nebylo dostatečné množství podkladových informací. V posudku je řada zjednodušení, která tam jsou vyjmenována. Znalec vycházel z toho, že v roce 2004 byly terénní úpravy ukončeny ve smyslu návozu, vyrovnání terénu. V rozhodnutí z roku 2004 bylo uloženo provést biologickou rekultivaci, přitom je zde výslovně uvedeno, že jde pouze o návoz podle tehdy platné normy maximální mocnosti 1 m. Čili znalec vycházel z toho, že toto je základní nivelita a všechno, co bylo navezeno v období nad tímto, tak už tam nemuselo být, protože se nejednalo o biologickou rekultivaci. Při výpočtu znalec vycházel u prací, které jsou uvedeny v cenících z cenové úrovně druhého pololetí 2017, ceníku URS, a u těch položek, které v tom ceníku nejsou, vycházel z ceny obvyklé, to se týkalo ceny za uložení na skládku ostatních odpadů, nebo ceny za využití uložení v zařízení na využití odpadu, kde znalec udělal průměr z cen, které v té době uváděla jednotlivá zařízení ve Středočeském kraji. Praktická realizace odstranění je však ve skutečnosti naprosto nereálná. Jedná se o modelový výpočet, proto třeba dopravní náklady, které tam tvoří nejvýznamnější položku, znalec uvažoval pouze do vzdálenosti 20 km, ale pokud by teoreticky nějaká skládka byla ve větší vzdálenosti, tak by náklady úměrně k tomu rostly. Pro výpočet měl znalec k dispozici neúplný projekt původních úprav, co navrhl Agroprojekt, dále nějaké útržky z projektu biologické rekultivace, další dokumentaci k dispozici neměl. Pro daný účel to však nehraje roli, základní požadavek byl odhadnout náklady na vyvezení předmětného odpadu, i když je to čistě teoretické, protože podle názoru znalce to ve skutečnosti nelze realizovat.
35. Ze závěrů znaleckého posudku z oboru stavebnictví, odvětví stavby obytné a stavby průmyslové se zvláštní specializací vnitřní prostředí staveb a v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady se zvláštní specializací oceňování kvality vnitřního prostředí staveb vypracovaného za znalecký ústav Jokl Appraisal, v.o.s. Ing. Miloslavem Joklem, Ph.D. a Doc. Ing. Václavem Kupilíkem bylo zjištěno, že tržní ocenění nájmu (obvyklý nájem) z pozemků parc. č. [REDAKCE] a [REDAKCE] v k.ú. Chrást'any u Prahy užívaných pro realizaci skládky činí za období let 2014 – 2017 částku 7 844 300 Kč.
36. K závěrům tohoto posudku soudní znalec Ing. Miloslav Jokl (hlavní zpracovatel) při hlavním líčení doplnil, že ve znaleckém posudku nehodnotili oprávněnost skládky, ale stanovovali nájem. Dodané podklady byly pro zpracování dostatečné. Metodika posudku vycházela

z toho, že znalci určili tržní hodnotu pozemků, a na základě stanovené kapitalizační míry, procenta, odvodili obvyklý nájem pozemků. Bylo v podstatě možné určit více druhů teoretických předpokladů. První předpoklad byl vycházet z toho, jak jsou ty pozemky určeny územním plánem, což je z 95 % les, škoda tam spočívá v tom, že nebylo možné pozemek využívat jako les. Druhý předpoklad vycházel více z toho, jak byl pozemek využíván, tzn., že byl zastaven jako skládka. K vyšší ceně pozemku, vyššímu nájmu, by vedlo brání pozemků jako stavebního pozemku, ten má větší hodnotu než les. Z možného cenového spektra se znalecký ústav „držel hodně zpátky“. Mohl tam být rozptyl od 500 Kč do 5000 Kč a znalci počítali s částkou nejmenší. Pokud se jedná o nemovitosti v příloze, ze kterých znalci vycházeli, tak je to Mníšek pod Brdy, Kladno, což jsou lokality, které jsou vzdálenější od Prahy, než Chýně a sportoviště v Mníšku pod Brdy mají za 650 Kč/m². Přitom se jedná o lokality v daleko horší pozici. Dá se rozumně předpokládat, že skládka je bonitnější, než je třeba sportoviště. Znalci chtěli, aby to bylo nezpochybnitelné, takže počítali s minimální částkou.

37. Ze závěru znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí vypracovaného JUDr. Karlem Mošnou bylo zjištěno, že obvyklé nájemné za období 1. 11. 2014 až 30. 9. 2016 a 1. 1. 2017 až 30. 9. 2017 je v případě pozemků parc. č. [REDACTED] v k.ú. Chrást'any u Prahy celkem ve výši 3 368 563 Kč.
38. K závěrům tohoto posudku soudní znalec JUDr. Karel Mošna při hlavním líčení doplnil, že podklady ke zpracování posudku byly dostatečné. Jedná se o určení obvyklého nájemného, konkrétně o jeden dominantní pozemek, který má výměru 4 ha a o tři další pozemky, které mají zanedbatelnou výměru 1 000 m² dohromady. Všechny tyto pozemky jsou pozemky orné půdy zapsané v katastru nemovitostí, ale v dotčeném období byly využívány k jinému účelu. Pokud je zápis v katastru nemovitostí jiný, než je účel užívání, je znalec povinen ocenit pozemek podle skutečného účelu užívání, což se v tomto případě stalo, takže zohledňovali faktické užívání pozemku.
39. Z jednotlivých listin vztahujících se k vlastnictví pozemků specifikovaných ve výroku tohoto rozsudku zřetelně vyplývá, že až do roku 1989 byly tyto vlastněny státem a v užívání je mělo JZD Chýně. V roce 1992 byly pozemky vydány jejich původním vlastníkům (resp. jejich právním nástupcům) v rámci restitučního řízení. Aktuální vlastnická struktura všech pozemků dle katastru nemovitostí odpovídá skutečností uvedeným ve výroku tohoto rozsudku. Právním nástupcem JZD Chýně se stalo zájmové sdružení AGRAS.
40. Při hlavním líčení bylo provedeno dokazování rozhodnutím Městského národního výboru Hostivice o využití území ze dne 16. 8. 1988 č. j. SÚ 478/88 vydaným ve vztahu k JZD Chýně. Tímto rozhodnutím bylo na návrh JZD umožněno provést terénní úpravy pozemků v jejich užívání spočívající v navážce a svahování terénu a následně výsadbě zeleně. Přílohou tohoto rozhodnutí je projektová dokumentace, kterou v přípravném řízení Policii ČR vydala starostka obce Chýně A [REDACTED] C [REDACTED]. Tento projekt nebyl součástí spisu stavebního úřadu a je evidentní, že obžalovaný, ačkoli se opakovaně odvolával na rozhodnutí a projekt z roku 1988, tak jej fakticky nikdy neměl k dispozici. Ostatně je také zcela zřejmé, že realizace údajné „rekultivace“ dotčených pozemků – fakticky však provozovaná skládka – naprosto neodpovídá původně projektovaným terénním úpravám. Dle této projektové dokumentace byla skládka určena pouze pro ukládání zemin a hornin z tunelářských prací. Rekultivace byla rozdělena do tří etap v rozmezí let 1990 – 1992. Finálně měla být skládka zalesněna (topoly, olšemi, buky) s maximálním sklonem svahů 2%, rekultivační skládka v její konečné podobě dle dokumentace neměla nijak negativně narušovat životní prostředí ani krajinu v okolí Chýně, rekultivovaná plocha měla být nadále zemědělsky využívána. Měly zde být plochy svahů a teras zemědělsky neobdělávané plnicí funkci rekreační a protierozní jako náhrada za zrušené meze.

41. Dne 27.7.1995 bylo Městským úřadem Hostivice, Stavebním úřadem vydáno povolení zájmovému sdružení AGRAS k terénním úpravám na dotčených pozemcích. Současně s tímto rozhodnutím bylo provedeno dokazování také smlouvou o převodu práv a povinností ze dne 27. 6. 2003. Převodcem je zde společnost AGRAS – zájmové sdružení (jako právní nástupce JZD Chýně) nabyvatelem pak J. F., smlouvou mělo dojít k převodu práv a povinností z výše uvedeného rozhodnutí Městského úřadu Hostivice ze dne 16.8.1988. Dne 2.6.2006 následně J. F. smluvně převedl tato práva dále na společnost EkoMotol CZ s.r.o., jejíž byl však současně jednatelem a společníkem.
42. Rozhodnutím Městského úřadu v Hostivici, Stavební úřad, které vydal dne 4. 10. 2004 č. j. SÚ-0236/03-Ga, bylo nařízeno J. F., IČO, provést na jeho vlastní náklad na terénních úpravách Chrášťany a Chýně (z výše uvedeného rozhodnutí Městského úřadu Hostivice ze dne 16.8.1988) nezbytná nápravná opatření a úpravy na dotčených pozemcích.
43. Z dalších listinných důkazů vztahujících se jednotlivým soudním řízením, kterými bylo při hlavním líčení provedeno dokazování, vyplývá především mnohaletá snaha vlastníků dotčených pozemků a okolních obcí zamezit soustavnému navážení materiálu na skládku a s tím spojenému znehodnocování nemovitostí poškozených a dalším negativním důsledkům této činnosti.
44. Rozsudkem Okresního soudu Praha - západ sp. zn. 5 C 813/96 z 10. 12. 1997 byla zájmovému sdružení AGRAS uložena povinnost zdržet se provádění terénních úprav a skladování hlušiny na specifikovaných pozemcích. Tento rozsudek potvrdil Krajský soud v Praze sp. zn. 26 Co 624/98 ze dne 12. 5. 1999 s tím, že zájmové sdružení AGRAS je povinno zdržet se provádění terénních úprav a skladování hlušiny. Soudní řízení probíhalo na základě žaloby poškozených M. S., V. S., R. S., E. N. Zmíněný soud již v tomto řízení vzal za prokázané, že na pozemky žalobců je materiál navážen neoprávněně. Stavební úřad Městského úřadu Hostivice potom o této skutečnosti informoval právní zástupce žalobců.
45. Rozhodnutím Okresního soudu Praha - západ v občanskoprávním řízení vedeném pod sp. zn. 4 C 119/2006 ze dne 11. 4. 2007 bylo rozhodnuto ve věci pozemků ve vlastnictví spol. AŠENBRENNERS s.r.o. a žalovanými byli J. F., spol. EkoMotol CZ s.r.o. Soud v tomto rozhodnutí zastavil řízení o uložení povinnosti žalovaným odstranit všechny stavby na pozemcích ve vlastnictví spol. AŠENBRENNERS s.r.o. a žalovanému EkoMotol CZ s.r.o. uložil zdržet se užívání pozemků p. č. a tyto pozemky vyklidit. Také v tomto rozhodnutí znovu v jeho odůvodnění okresní soud jednoznačně konstatuje, že zájmové sdružení AGRAS, coby právní nástupce JZD Chýně nemohlo práva a povinnosti z územního rozhodnutí MěNV Hostivice ze srpna 1988 platně převést na jiný subjekt, neboť žádný právní předpis takové postoupení práva a povinností neumožňoval. Toto právo měl nabýt J. F. rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 14.7.2006 a jeho platnost skončila dnem 31.12.2007.
46. Zmíněný rozsudek Okresního soudu Praha - západ byl následně v odvolacím řízení potvrzen rozhodnutím Krajského soudu v Praze sp. zn. 28 Co 866/2007 ze dne 29. 1. 2008, přičemž odvolací soud v odůvodnění rozhodnutí znovu a zcela kategoricky konstatoval, že převod práv a povinností z územního rozhodnutí vydaného MěNV Hostivice dne 18.8.1988 nebyl smluvně možný, neboť na tento případ se nevztahuje občanský ani obchodní zákoník, a tento převod neumožňoval ani jiný zákon, žalovaný EkoMotol CZ, s.r.o. tak užívá pozemky bez právního důvodu a proto mohlo být rozhodnuto o vyklizení těchto pozemků a zdržení se jejich užívání. V odůvodnění rozhodnutí soud dále jednoznačně uzavírá, že stavební zákon č. 183/2006 účinný od 1.7.2006 ani minulý (účinný od 1.10.1976 do 30.6.2006) neupravují možnost převedení práv a povinností vyplývajících z územního rozhodnutí smlouvou na jinou osobu a tato možnost nevyplývá ani z jiného obecně závazného právního předpisu, nemůže

- se jednat ani o smlouvu postupní podle § 524 OZ ani smlouvu o prodeji podniku podle § 476 Obch.Z, a nemůže být ani smlouvou veřejnoprávní podle správního řádu, neboť účastníkem smlouvy není stát či jiný subjekt veřejné správy. Krajský soud uzavřel, že smlouva ze dne 2.6.2006, kterou první žalovaný J. F. převedl práva a povinnosti na spol. EkoMotol CZ je neplatná. Rozhodnutí MěÚ Hostivice ze dne 16.8.1988 SÚ 478/88 bylo vydáno vůči JZD Chýně, a právní nástupce JZD Chýně, zájmové sdružení AGRAS, nebyl oprávněn převést práva a povinnosti ze správního rozhodnutí na jiný subjekt tj. J. F. Ten pak logicky nemohl tato práva a povinnosti převést dále na spol. EkoMotol CZ, s.r.o. a tato dohoda je také neplatná s tím, že spol. EkoMotol, s.r.o. užívá pozemky bez právního důvodu. Rovněž oba tyto rozsudky měl obžalovaný po celou dobu k dispozici ve spisu stavebního úřadu.
47. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2010, sp. zn. 10 A 133/2010 bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 21. 6. 2007, sp. zn. SZ 84727/2007/KUSK ÚSR/AB a věc byla vrácena k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je opět jasně uvedeno, že práva a povinnosti z územního rozhodnutí MěNV Hostivice z 16.8.1988 nemohla být smluvně převedena právním nástupcem JZD Chýně – zájmovým sdružením AGRAS na J. F., neboť se nejednalo o práva soukromá. V odůvodnění rozhodnutí se také jasně konstatuje, že provedení nezbytných úprav na stavbě nebo stavebním pozemku lze podle stavebního zákona nařídit jen vlastníku stavby nebo pozemku.
48. Bez jakéhokoliv zohlednění opakované právní argumentace pravomocných rozhodnutí celé řady soudů v této věci vydal obžalovaný v rozporu právním názorem těchto soudů jako vedoucí stavebního úřadu Městského úřadu Hostivice na žádost J. F. dne 31.1.2013 rozhodnutí S- SÚ-0236/03-Ga, č.j. SÚ 15053/4/10-Bu. Tímto rozhodnutím bylo jmenovanému nařízeno ve smyslu § 139/1 zák. č. 183/2006 o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona účinného do 31.12.2013) provést nezbytná opatření na terénních úpravách nacházejících se na pozemcích poškozených v k.ú. Chrášťany a Chýně, pro které bylo vydáno územní rozhodnutí MěNV Hostivice ze dne 16.8.1988 SU-4078/88-Na s termínem do 31.1.2016.
49. V řízení o správní žalobě podané poškozenými - společností AŠENBRENNERS, s.r.o., Ing. E. V. a D. K. bylo následně zmíněné rozhodnutí vydané obžalovaným dne 31.1.2013 zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze sp. zn. 47 A 26/2013 ze dne 31.7.2015 a věc byla vrácena k novému projednání. I v odůvodnění tohoto rozhodnutí soud jasně konstatuje, že z územního rozhodnutí z roku 1988 J. F. nemohou plynout žádná práva ani povinnosti, jelikož platný smluvní převod práv a povinností založených rozhodnutím správního orgánu právní řád nepřipouští. Dle názoru opětovně vyjádřeného krajským soudem byl převod práv a povinností mezi spol. AGRAS a J. F. z roku 2003 neplatný a jmenovaný se tak nestal nositelem práv a povinností z územního rozhodnutí z roku 1988. Územní rozhodnutí ani žádné jiné rozhodnutí vydané podle stavebního zákona nemůže založit vlastnické právo, přičemž nezbytné úpravy a udržovací práce podle § 86 a § 87 stavebního zákona z roku 1976 bylo přitom možno nařídit jen vlastníku pozemků či stavby. V odůvodnění rozhodnutí soud dále výslovně konstatoval, že stavební úřad nemohl provedení těchto prací jmenovanému subjektu nařídit s tím, že v rozhodnutí soud také zmínil předchozí soudní rozhodnutí (Okresní soud Praha – západ, sp.zn. 4C 119/2006), ve kterých byly konstatovány stejné závěry). Tento rozsudek byl doručen Krajskému úřadu Středočeského kraje jako účastníkovi řízení dne 18. 8. 2015.
50. Dne 31.8.2015 byla následně ve věci podána Krajským úřadem Středočeského kraje kasační stížnost, dne 28.8.2015 podal ve věci kasační stížnost také J. F. s tím, že ve věci také navrhl odklad vykonatelnosti rozsudku Krajského soudu v Praze.

51. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, sp. zn. 10 As 184/2015, ve věci žalovaného Krajského úřadu Středočeského kraje a žalobce společnosti AŠENBRENERS s.r.o., Ing. E. V. a spol. vyplývá, že tento kasační stížností nepřiznal odkladný účinek. Následně Nejvyšší správní soud rozsudkem sp.zn. 10 As 184/2015 z 15.2.2017 kasační stížnost odmítl. I Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že podle stavebního zákona z roku 1976 (§ 86/2 stavebního zákona) i 2006 (§ 137 a § 139) lze nezbytné úpravy pozemku a údržbu stavby naříditi výlučně vlastníku pozemku, přičemž J. F. není vlastníkem pozemků ani vlastníkem stavby, umístěné na těchto pozemcích. Povolení terénních úprav se váže k pozemku a terénní úpravy nečiní samostatnou stavbu, na kterou by bylo možno vázat další samostatná práva a povinnosti. Zmíněný rozsudek nabyl právní moci dne 7.3.2017.
52. Z odpovědi místopředsedkyně Krajského soudu v Praze JUDr. Šimůnkové adresované Ing. E. V., datované dnem 4. 2. 2016, vyplývá, že tato podání ze dne 10. 12. 2015 včetně veškerých příloh postoupila Ministerstvu pro místní rozvoj, které je ústředním orgánem státního dozoru nad výkonem působnosti stanovené stavebním zákonem, a to z důvodu nerespektování rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, sp. zn. 10 As 184/2015 Stavebním úřadem Hostivice.
53. Správnost výše uvedených závěrů soudů následně potvrdil také svým usnesením Ústavní soud, který pod sp.zn. IV.ÚS 2905/17 dne 5.12.2017 rozhodoval o ústavní stížnosti podané J. F. proti výzvě orgánů činných v trestním řízení (Policie České republiky, Okresního státního zastupitelství Praha – západ, Krajského státního zastupitelství v Praze), aby jmenovaný ihned zastavil veškeré činnosti na pozemcích skládky Chýně. Ve svém rozhodnutí i Ústavní soud konstatoval, že J. F. si byl vědom, že k pozemkům, na nichž činnost provozoval, nemá žádná práva a ani mu k nim nevznikly žádné povinnosti. Vlastnické právo je nutno respektovat a není možné je popřít s odkazem na zúšlechťování cizího pozemku. Všechna rozhodnutí, jimiž byla stěžovateli uložena povinnost provést rekultivaci skládky, byla zrušena, neboť stavební úřad může takovou povinnost uložit jen vlastníku pozemků, jímž stěžovatel není. Tuto povinnost nemůže založit ani soukromoprávní vztah, jímž byla na stěžovatele převedena práva povinnosti k rekultivaci, přechod práv a povinností z územního rozhodnutí z roku 1988 na osobu zúčastněnou byl ze zákona nemožný a ona se tak nikdy nemohla stát jejich nositelem“.
54. Z příslušné datové zprávy (a z výpovědi níže jmenovaného jako svědka) dále vyplývá, že dne 16.11.2015 byla do datové schránky na SÚ Hostivice podána žádost poškozeného F. A. o vydání zákazu na navážení materiálu na skládku, jejíž přílohou byl rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31.7.2015. Dle výpisu z datové schránky SÚ byla tato žádost doručena SÚ dne 17.11.2015 v 11:57 hod. Poškozený v podání poukázal nejen na zmíněné rozhodnutí Krajského soudu v Praze, ale také na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.10.2015.
55. Rozhodnutím Městského úřadu Hostivice Stavebního úřadu ze dne 27. 11. 2015, č. j. SÚ-01408/3/15-Bu obžalovaný z titulu své funkce rozhodl o prodloužení lhůty J. F. pro provedení terénních úprav skládky Chýně až do 31. 1. 2021, současně byly zamítnuty námitky obce Chýně a Chrástany a spol. AŠENBRENERS s.r.o.
56. K odvolání vlastníků pozemků a obcí Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje, následně rozhodnutím ze dne 22. 6. 2016, č. j. 091682/2016/KUSK zrušil rozhodnutí Stavebního úřadu Hostivice pod č. j. SÚ-01408/3/15-Bu ze dne 27. 11. 2015, kterým byla prodloužena lhůta pro provedení terénních a nezbytných úprav dotčených pozemků a toto řízení zastavil, napadené rozhodnutí bylo shledáno jako nezákonné z důvodu chybné aplikace zákona a současně z důvodu předchozího rozhodnutí (viz výše) Krajského soudu v Praze.

57. Kromě snahy domoci se svých práv v řízení před soudem poškození, jak již bylo výše zmíněno, opakovaně také žádali o pomoc při nápravě Veřejného ochránce práv.
58. Závěrečné stanovisko ve věci navázení odpadu na pozemky ve vlastnictví společnosti AŠENBRENNERS s.r.o. ze dne 28. 6. 2007, podepsané RNDr. J. S██████████, obsahuje rekapitulaci šetření a stanovisko VOP včetně opatření k nápravě. I v tomto stanovisku je mimo jiné konstatováno, že není možné na základě rozhodnutí Městského národního výboru Hostivice ze dne 16.8.1988 provádět další terénní úpravy na dotčených pozemcích. Toto stanovisko bylo prokazatelně doručeno Stavebnímu úřadu v Hostivici a bylo zařazeno do příslušného spisu týkajícího se „Skládky Chýně“. Kromě toho úřad Veřejného ochránce práv se stavebními úřady činnými ve věci komunikoval opakovaně - např. upozornění Veřejného ochránce práv ze dne 31.8.2009 zaslané SÚ Rudná (který byl činný v době podjatosti Ing. G██████████, který byl před obžalovaným vedoucím SÚ Hostivice), zpráva VOP ze dne 3.8.2010 týkající se šetření postupu Krajského úřadu Středočeského kraje v odvolacím řízení týkajícím se zastavení všech prací na terénních úpravách při rekultivaci skládky Chýně zpracovaná zástupkyní VOP RNDr. J. S██████████, popisuje obsah podnětu, jednotlivá skutková zjištění a právní hodnocení.
59. Další závěrečné stanovisko k dané problematice bylo kanceláří VOP zpracováno dne 15.2.2013, pod sp.zn. 1951/2010/VOP/KČ. Také toto stanovisko zpracovala zástupkyně veřejného ochránce práv RNDr. J. S██████████, která se věcí dlouhodobě zabývala v reakci na podněty poškozených. VOP ve stanovisku velmi přehledně zrekapituloval celý vývoj skládky od rozhodnutí MěNV Hostivice z roku 1988 vůči JZD Chýně s tím, že po roce 1990 na místě vznikla nepovolená „černá skládka odpadů“ a změnila se konfigurace terénu, byl překročen rozsah terénních úprav, zpochybněn smysl terénních úprav a navázen odpad. Okresní úřad v roce 1998 vydal dočasný souhlas k provozování zařízení ke zneškodnění odpadů a k vydání provozního řádu skládky, jeho platnost skončila 31.12.1998. V roce 2003 uzavřel právní nástupce JZD zájmové sdružení AGRAS s podnikatelem J██████████ F██████████ smlouvu o převodu práv a povinností z územního rozhodnutí MěNV Hostivice z roku 1988, kterou MěÚ Hostivice v roce 2004 akceptoval a nařídil, aby na své náklady J██████████ F██████████ provedl terénní úpravy - biologickou rekultivaci dle projektu Kniha/Knihová s termínem dokončení do 30.6.2006. Za tu dobu byly do lokality navezeny stovky tun odpadu a pozemky byly J██████████ F██████████ využívány ke komerčním účelům. V roce 2005 většinu vydaných pozemků od restituentů odkoupila spol. AŠENBRENNERS s.r.o. Věc byla na čas předána na SÚ Rudná, když bylo podáno trestní oznámení na předchozího vedoucího SÚ Hostivice Ing. G██████████, který v roce 2010 zemřel. Rozhodnutí z roku 1988 předvíдалo zvednutí terénu max. o 4-5 m, tento limit byl již v danou dobu dávno překročený. Následně byla věc vrácena na SÚ Hostivice a vedoucím SÚ se stal obžalovaný, který byl dlouhou dobu nečinný a začal ve věci jednat až na pokyn Krajského úřadu Středočeského kraje, který jednal na žádost VOP. V červenci 2012 SÚ Hostivice zahájil jednání o vydání stavebního povolení na stavbu terénních úprav lesoparku Chýně. Vzhledem k tomu, že řízení o nařízení nezbytných terénních úprav nebylo skončeno do účinnosti nového stavebního zákona účinného od 1.7.2006, mělo se nadále podle přechodných ustanovení jednat podle starého stavebního zákona z roku 1976. Podle § 87 odst. 1 původního stavebního zákona je možno nařídít nezbytné terénní úpravy pouze vlastníkovému pozemku, skládka nemá povahu stavby, vlastníkem není J██████████ F██████████. Dle závěrů VOP měl stavební úřad jednat s vlastníky, což nečinil a těmto opakovaně doručoval svá rozhodnutí veřejnou vyhláškou, ačkoli v roce 2004 již bylo jedno rozhodnutí soudem zrušeno. Vyjma stavební sutě se na místo navážel i asfaltový recyklát a SÚ Hostivice nezasáhl navzdory opatření Krajského úřadu Středočeského kraje proti nečinnosti. VOP konstatoval, že v jednání SÚ shledává bezprecedentní pohrdání právem, nadřízeným orgánem a institutem VOP.
60. Kromě výše popsaných soudních řízení a komunikace s úřadem VOP, která jednotlivě poškození ve snaze zamezit dalšímu neoprávněnému navázení materiálu na jejich pozemky

iniciovali, z dokazování listinami (ale také výpověďmi jednotlivých poškozených) vyplývá jejich soustavná snaha zapojit do řešení celé situace i další orgány státní správy a samosprávy včetně celé řady trestních oznámení, která vesměs bezúspěšně podávali na Policii ČR. Podrobný obsah těchto listin soud v rámci písemného vyhotovení rozsudku nerekapituluje, neboť pro rozhodnutí v této věci nejsou zcela určující. Tyto listiny však plasticky dokumentují, dlouhodobost a vehemenci, s jakou se poškození snažili bez většího efektu domoci svých práv.

61. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku společnosti EXPOS Praha, spol. s r.o. vyplývá, že jednateli této společnosti jsou J. ██████ F. ██████ a J. ██████ F. ██████, kteří jsou také jedinými společníky, přičemž J. ██████ F. ██████ vlastní obchodní podíl ve výši 76 % a J. ██████ F. ██████ ve výši 24 %.
62. Z protokolu o vydání hmotné věci ze dne 15. 9. 2016, vyplývá, že byl vydán 1 ks sešitu formátu A5, 1 ks obálky označené „Návozy Chýně 13. 9. 016“ obsahující celkem 155 ks lístečků označených „Odběratel výkopové zeminy na rekultivaci lokality Chýně“ a 1 ks obálky označené „Návozy Chýně 13. 9.“ obsahující celkem 106 ks lístečků označených „Odběratel výkopové zeminy na rekultivaci lokality Chýně“. K protokolu je také přiložena podrobná fotodokumentace obsahu sešitu a obálek. Z evidenčních dokladů je zřejmé, že za uložení stavebního odpadu a zeminy byla inkasována částka kolem 150 Kč za metr krychlový materiálu.
63. Dokazování bylo provedeno také fotodokumentací z ohledání místa skládky policejním orgánem dne 24.10.2012, 10.12.2015, v červenci 2016 a následně v září 2016, 22.3.2017. Z této fotodokumentace je především zřejmý celkový rozsah skládky a především také její výška nad okolním terénem.
64. K důkazu soud dále při hlavním líčení přehrál reportáže pořízené Českou televizí v rámci pořadu „Nedej se“ ze dne 1.3.2015 a 7.2.2016 týkající se předmětné skládky. Tyto reportáže jednak velmi názorně dokumentují rozsah skládky a tempo, s jakým byl materiál na pozemky poškozených zavážen. Celkem názorně je v reportážích zadokumentován i přístup obžalovaného k celé problematice včetně jeho postoje k právním závěrům soudních rozhodnutí týkajících se práv poškozených v této věci.
65. Ze zprávy ARNIKA, Lesní a okrasné školky Hostivice vyplývá, že tento subjekt na skládce žádné osazování zelení nikdy neprováděl.
66. Ze zprávy obcí Chýně, Chrášťany a Hostivice vyplývá, že tyto nevidují žádné platby do rozpočtu obce od podnikatele J. ██████ F. ██████ ani od něj jako od fyzické osoby.
67. Městský úřad Hostivice předal v přípravném řízení Policii ČR seznam pracovníků stavebního úřadů v předmětném období. Dokazování také bylo provedeno úřadem poskytnutou kopií celého spisu vedeného ve vztahu ke skládkování na předmětných pozemcích.
68. Česká inspekce životního prostředí poskytla výsledky šetření ze dnů 28. 4. 2017, 30. 6. 2017 a 11. 8. 2017 provedených na skládce na základě podnětu ze dne 19. 4. 2017. Konstatováno bylo porušení § 12 odst. 1, § 19 odst. 1 písm. e) a § 12 odst. 3 zákona o odpadech. Doložen byl také průběžný výpis z evidence odpadů a způsobů nakládání s nimi za období od 1. 1. 2015 do 31. 3. 2016.
69. Policie ČR provedla finanční šetření ve vztahu k osobě obžalovaného a jemu blízkých osob, přičemž z jeho výsledků nevyplývají žádné skutečnosti, které by měly jakýkoliv dopad do tohoto řízení. Především nebyly zjištěny žádné nestandardní transakce ani majetek, které by odpovídaly nebo nasvědčovaly jakémukoliv výnosu z trestné činnosti.
70. Na základě příkazu k domovní prohlídce Okresního soudu Praha – západ ze dne 20. 12. 2017, sp. zn. 33 Nt 425/2017 a příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků Okresního soudu Praha – západ ze dne 20. 12. 2017, sp. zn. 33 Nt 425/2017, byly tyto provedeny, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje Denisa Trafinová

soudu v Praze ze dne 31.7.2015 a vzhledem k obsahu následně vydaného rozhodnutí obžalovaným dne 27.11.2015 je evidentní, že rozhodnutí vydané obžalovaným ve věci dne 27.11.2015 zcela právní názor Krajského soudu v Praze ignorovalo a fakticky mu odporovalo. Jak již bylo výše uvedeno, za situace, kdy Krajský soud v Praze ve svém rozhodnutí vydaném v rámci správního soudnictví kategoricky konstatoval, že převod práv a povinností mezi spol. AGRAS a J. F. z roku 2003 je neplatný a jmenovaný se tak nestal nositelem práv a povinností z územního rozhodnutí z roku 1988 s tím, že územní rozhodnutí ani žádné jiné rozhodnutí vydané podle stavebního zákona nemůže založit vlastnické právo a nezbytné úpravy a udržovací práce podle § 86 a § 87 stavebního zákona z roku 1976 bylo možno nařídit jen vlastníkovu pozemků či stavby – tedy - stavební úřad nemohl provedení těchto prací jmenovanému subjektu nařídit, obžalovaný vydal 27.11.2015 rozhodnutí, kterým fakticky prodloužil platnost rozhodnutí předchozího (které bylo v tu dobu již pravomocně správním soudem zrušeno).

76. Za zásadní pro posouzení jednání obžalovaného tak soud pokládá otázku, zdali obžalovaný v době vydávání druhého rozhodnutí věděl, že předchozí rozhodnutí, které ve věci vydal, bylo v mezidobí Krajským soudem v Praze jako nezákonné (a z důvodů v něm uvedených) zrušeno. Provedené důkazy dle závěru soudu dostatečným způsobem prokazují, že obžalovaný o těchto skutečnostech v době vydání rozhodnutí dne 27.11.2015 věděl a spolehlivě vyvracejí obhajobu obžalovaného v tomto směru.
77. Tomuto závěru svědčí především výpověď svědka A. Tuto výpověď soud hodnotí jako přesvědčivou a logickou. Z výpovědi tohoto svědka vyplývá nejen celá geneze jeho jednání jako vlastníka některých z dotčených pozemků s obžalovaným, ale také skutečnost, že svědek v srpnu 2015 obžalovaného navštívil na jeho pracovišti a informoval jej o skutečnosti, že jím dříve vydané rozhodnutí (ze dne 31.1.2013) bylo správním soudem zrušeno včetně toho, že obžalovanému také nechal v kanceláři na stole příslušný rozsudek bez odůvodnění (svědek připustil, že v danou dobu ještě odůvodněním rozsudku nedisponoval). Lze tedy mít za prokázané, že s informací, že jím dříve vydané rozhodnutí bylo zrušeno, byl obžalovaný konfrontován již v srpnu 2015. Zhruba dva měsíce po této návštěvě potom dle věrohodné výpovědi svědka proběhla mezi ním a obžalovaným telefonická komunikace, v rámci které obžalovaný mimo jiné poukazoval na skutečnost, že shora zmíněný rozsudek soudu dosud nenabyl právní moci. I zde svědek pro soud zcela věrohodně potvrdil, že obžalovaný o rozhodnutí věděl a dokonce také disponoval informací, že rozhodnutí dosud nenabýlo právní moci. Zcela prokazatelně také následně dne 16.11.2015 jmenovaný svědek zaslal do datové schránky obžalovanému na jeho pracoviště žádost o vydání zákazu na navážení materiálu na skládku, jejíž přílohou byl předmětný rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31.7.2015. Dle výpisu z datové schránky SÚ byla tato žádost doručena SÚ dne 17.11.2015 v 11:57 hod. V této žádosti svědek poukazoval nejen na zmíněné rozhodnutí Krajského soudu v Praze ale také na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.10.2015. Soud nemá pochyby o tom, že i tato zpráva se dostala k rukám obžalovaného, neboť jak soudu potvrdila svědkyně T., soupis přijaté pošty dle předávacího protokolu ze dne 18.11.2015 odpovídá tomu, co jí bylo předáno na podatelně. Svědkyně vše, jako ve všech ostatních případech, převzala a předala obžalovanému. Obžalovaný vždy přijatou poštu kontroloval se soupisem, a pokud něco chybělo, tak za svědkyní přišel a ona mu to případně dotiskla. I výpověď této svědkyně tak prokazuje, že obžalovaný byl s obsahem rozhodnutí (v tomto případě již i s jeho odůvodněním) konfrontován ještě předtím, než vydal své rozhodnutí ze dne 27.11.2015. Námitku obžalovaného, že se nejednalo o podání podle správního řádu a toto nebylo elektronicky podepsáno, potom považuje soud za zcela irrelevantní. Podstatné a nepochybné v daném případě je, že obžalovaný byl seznámen se skutečností, že a z jakého důvodu bylo jeho předchozí rozhodnutí zrušeno a není podstatné, jakým způsobem se tak stalo. Ostatně poprvé tuto informaci dostal již v srpnu od svědka A. ústně. Pokud snad tedy v srpnu obžalovaný pochyboval o pravdivosti informací, které mu jmenovaný svědek

ohledně rozhodnutí krajského soudu předal, bylo nepochybně jeho povinností si pravdivost těchto informací ověřit (ať již dotazem na Krajský úřad Středočeského kraje jako účastníka daného řízení či přímo u Krajského soudu v Praze) přinejmenším dříve, než ve věci vydal další obdobné rozhodnutí ve věci. Žádné pochyby o stavu věci však již obžalovaný nemohl mít poté, kdy mu bylo do datové schránky příslušné rozhodnutí svědkem doručeno. Ostatně ani z reportáže České televize, kterou bylo ve věci také provedeno dokazování, se nijak nepodává, že by obžalovaný poukazoval na skutečnost, že by druhé rozhodnutí ve věci vydal v jakémkoliv omylu či nevědomosti o tom, že jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno. I této v reportáži obžalovaný setrval na své argumentaci platnosti rozhodnutí MěNV Hostivice ze srpna 1988 a i když je konfrontován se skutečností, že Krajský soud v Praze zrušil jeho předchozí rozhodnutí, obžalovaný uvádí, že nebude nic zakazovat a dává jasně najevo, že nehodlá respektovat rozhodnutí soudu s vysvětlením, že se s tímto názorem neztotožňuje.

78. Ze shora uvedeného má soud za zcela bezpečně prokazané, že obžalovaný v době, kdy vydával své rozhodnutí ze dne 27.11.2015 věděl, že jeho předchozí rozhodnutí (a z jakých důvodů) bylo zrušeno a musel si tak být vědom toho, že ignorováním předchozího rozhodnutí soudu a v něm formulovaného právního názoru a faktickým prodloužením platnosti přechodného nezákonně vydaného a v danou dobu již pravomocně zrušeného rozhodnutí způsobuje vlastníkům pozemků další škodu spočívající ve znehodnocování jejich pozemků a v nemožnosti užívat jejich vlastnictví. Současně si také musel být vědom toho, že toto vědomě protizákonné rozhodnutí, které 27.11.2015 v rámci výkonu své pravomoci vydal, v případě nabytí jeho právní moci poskytne osobám, ke kterým plynuly příjmy z probíhajícího skládkování, další nemalý a především také neoprávněný majetkový prospěch.
79. Zcela na okraj lze také poukázat na skutečnost, že rozhodnutí Krajského soudu v Praze sp.zn. 47A 26/2013 dne 31.7.2015 nebylo zdaleka prvním rozhodnutím, které by jasně a kategoricky formulovalo právní názor, dle kterého nebylo možné platně převést práva z původního rozhodnutí MěNV Hostivice ze srpna 1988 na jakékoliv další subjekty, a tedy nebylo možno nařizovat provedení terénních úprav těmito dalšími subjekty, které nebyly ani vlastníky dotčených pozemků. Tento názor (viz výše) opakovaně deklarovalo více soudních rozhodnutí, která také byla založena v příslušném spisu vedeném na pracovišti obžalovaného, a s argumentací v těchto rozhodnutích se obžalovaný nepochybně nejen mohl, ale také měl již dávno před vydáním svých rozhodnutí ve věci seznámit. Pominout zde nelze ani opakovanou argumentaci VOP v této věc, se kterou musel být obžalovaný také seznámen. I přes tyto skutečnosti obžalovaný nejen v odůvodnění svého rozhodnutí ve věci ze dne 31.3.2013 ale především také v rozhodnutí ze dne 27.11.2015 soustavně argumentuje možností platného převodu práv z rozhodnutí MěNV Hostivice ze dne 16.8.1988 na další subjekty.
80. Jednání obžalovaného vymezené v popisu skutku v tomto rozhodnutí tak v žádném případě nelze vnímat jako mylný výklad práva úředníkem stavebního úřadu v rámci výkonu jeho pravomoci, nýbrž se jednalo o svévolnou a naprostou ignoranci práv poškozených subjektů, která jim byla přiznána a deklarována pravomocnými soudními rozhodnutími. Obžalovaný si tak musel být přinejmenším v době vydávání rozhodnutí ze dne 27.11.2015 vědom toho, že vlastníky dotčených pozemků vydáním dalšího rozhodnutí ve věci nemalým způsobem poškozuje a naopak J. ████████ F. ████████ tímto rozhodnutím zakládá další možnost realizovat na úkor poškozených zisky z ukládání odpadu na jejich pozemky.
81. Svým jednáním tak obžalovaný dle závěru soudu naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, když jako úřední osoba (zde ve smyslu § 127 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku) v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit jinému neoprávněný majetkový prospěch úmyslně vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu.

82. Pokud se týká základních zásad upravujících výkon pravomoci obžalovaného, tak vzhledem k jeho postavení vedoucího stavebního úřadu a s tím spojené agendě lze odkázat především na § 16 odst. 1 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územně samosprávných celků, dle jehož znění je úředník povinen (mimo jiné) dodržovat ústavní pořádek České republiky, dodržovat právní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané; dodržovat ostatní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané, pokud s nimi byl řádně seznámen a hájit při výkonu správních činností veřejný zájem, jednat a rozhodovat nestranně bez ohledu na své přesvědčení a zdržet se při výkonu práce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestrannost rozhodování, zdržet se jednání, jež by závažným způsobem narušilo důvěryhodnost územního samosprávného celku.
83. Dle § 2 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád) upravujícího základní zásady činnosti správních orgánů je potom správní orgán povinen postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
84. Pokud bylo poukazováno na zásadu subsidiarity trestní represe upravené v § 12 odst. 2 tr. zákoníku, dle které trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu, potom má soud za to, že vzhledem k okolnostem případu nelze v žádném případě akceptovat, že by nebylo namístě v jednání obžalovaného shledávat spáchání trestného činu. V tomto směru je namístě poukázat na celkovou dobu, po kterou se jednotliví poškození (a obžalovaný si toho vzhledem k jeho obeznámení se se spisem musel být velmi dobře vědom) marně a bezvýsledně snažili domoci svých práv všemi možnými zákonnými prostředky. Pokud i za této situace obžalovaný jednal způsobem popsáním ve výroku tohoto rozsudku, v žádném případě nelze pochybovat o míře společenské škodlivosti takového jednání, které bylo v jedné ze zpráv VOP poměrně trefně nazváno jako „bezprecedentní pohrdání právem.“ V takovémto případě by soud uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu než trestního zákoníku vůči obžalovanému jako vedoucímu dotčeného stavebního úřadu považoval za zcela nedostačující.
85. Oproti podané obžalobě nebylo jednání obžalovaného právně posouzeno také dle kvalifikované skutkové podstaty dle § 329 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, neboť nelze přehlédnout, že rozhodnutí ze dne 27.11.2015, jehož vydání za dalších popsanych okolností je fakticky obžalovanému kladeno za vinu, nikdy nenabýlo právní moci a vykonatelnosti (jelikož bylo v důsledku včas a řádně podaného opravného prostředku Krajským úřadem v Praze dne 1.7.2016 zrušeno) a tedy nikdo z tohoto rozhodnutí fakticky práva a povinnosti (především tedy oprávnění k pokračování v navázení materiálu na skládku) nenabyl. Jistě není pochyb o tom, i v době po 27.11.2015 J. [REDAKCE] F. [REDAKCE] pokračoval v navázení materiálu na pozemky poškozených, ovšem nelze konstatovat, že by tak v daném období činil na základě předmětného rozhodnutí obžalovaného, neboť jeho vydání nebylo spojeno s žádnou předběžnou vykonatelností a právní moci (a vykonatelností) toto rozhodnutí nikdy nenabýlo. Z tohoto důvodu také soud nemá za to, že by bylo možno obžalovanému klást za vinu způsobení škody spočívající v nezbytných nákladech na odvoz veškerého materiálu, který byl na pozemky poškozených navezen v období od 27.11.2015 do 1.7.2016, neboť tento materiál tam byl navezen zcela svévolně, aniž by k tomu dotyčné osoby jakékoliv vykonatelné

rozhodnutí stavebního úřadu opravňovalo. Mezi škodou způsobenou navážením materiálu v daném období a rozhodnutím vydaným obžalovaným dne 27.11.2015 tak soud neshledává příčinnou souvislost.

86. Vzhledem k výše uvedené právní kvalifikaci jednání obžalovaného byl tento ohrožen trestní sazbou trestu odnětí svobody v rozmezí od 1 do 5 roků. Při úvaze o druhu trestu a výši trestu vzal soud v úvahu všechny zásady při ukládání trestních sankcí vymezené v §§ 37 a 38 trestního zákoníku a objektivně zvážil i všechna hlediska rozhodná pro výměru trestu uvedená v § 39 trestního zákoníku. Přihlíženo bylo zejména k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním poměrům obžalovaného, jeho rodinným poměrům, jakož i k dosavadnímu způsobu života a možnostem jeho nápravy. Pokud jde o povahu a závažnost trestného činu, jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou.
87. Obžalovaný svým jednáním závažným způsobem porušil zájem státu a společnosti na řádném výkonu pravomoci úředních osob, který je v souladu s právním řádem, a na ochraně práv a povinností fyzických a právnických osob.
88. V daném případě obžalovanému nepochybně polehčuje zjištění, že se jedná o osobu dosud zcela bezúhonnou a ani k jeho způsobu života nebyly zjištěny jakékoliv negativní poznatky.
89. Na druhou stranu se ovšem obžalovaný daného jednání dopustil jako vedoucí stavebního úřadu, tedy jako osoba, která má z titulu své funkce především dohlížet na řádný výkon funkce všech úředních osob daného úřadu. Byť je na místě zdůraznit, že soud v tomto řízení rozhodoval pouze o skutku vymezeném obžalobou - tedy fakticky o obžalovaným vědomém vydání posledního nezákonného rozhodnutí ve věci – musel si být obžalovaný v době jeho vydání vědom skutečnosti, že práva jednotlivých vlastníků pozemků (poškozených) byla opakovaně hrubě a dlouhodobým způsobem porušována a musel si být také vědom jejich dlouhodobé a veskrze marné snahy domoci se jejich práv. Pokud tedy i při této vědomosti předmětné rozhodnutí vydal, má soud za to, že je třeba celkovou délku poškozování práv dotčených subjektů, které si musel být vědom (byť nelze konstatovat, že by to byl on, kdo by po celou tuto dobu poškozené na jejich právech krátil), zohlednit jako okolnost obecně přitěžující.
90. Po zhodnocení všech uvedených ustanovení a poznatků relevantních pro ukládání trestu tak dospěl soud k závěru, že bude u obžalovaného odpovídajícím trestem trest odnětí svobody ještě nespojený s jeho bezprostředním výkonem ve výměře 3 roků (tedy trest v první polovině trestní sazby) s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání 4 roků.
91. Jelikož obžalovaný jednáním, pro které nyní stanul před soudem, úmyslně a zásadním způsobem jako vedoucí stavebního úřadu selhal v rámci výkonu svých pravomocí při výkonu veřejné správy spojené s rozhodováním ve správním řízení, když vědomě vydal protizákonné rozhodnutí poškozující vlastníky dotčených pozemků a ignoroval tak jejich práva, považoval soud za zcela nezbytné ukládat mu také tomu odpovídající trest zákazu činnosti ve výměře 7 roků. Přínejmenším po tuto dobu by obžalovaný neměl mít přístup k rozhodování o právech dalších osob ve správním řízení.
92. Výrok o náhradě škody v tomto případě rozsudek neobsahuje, neboť jednotliví poškození, kteří se se svými nároky řádně a včas k řízení připojili, nebyli ve smyslu § 206 odst. 4 tr. řádu jako poškození k uplatňování nároku na náhradu škody v této trestní věci připuštěni, neboť obžalovaný se měl daného trestného činu dopustit jako zaměstnanec a za škodu, kterou měl tímto jednáním způsobit při plnění pracovních úkolů třetím osobám, tak vůči těmto poškozeným odpovídá jeho zaměstnavatel.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje Denisa Trafínová

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Praze. V této lhůtě musí být odvolání také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytykány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Právo podat odvolání nenáleží osobám, které se tohoto práva po vyhlášení rozsudku před soudem výslovně vzdaly.

Praha 7. února 2019

Mgr. Robert Pacovský, v. r.
předseda senátu